

De wandelende bergen van Monachil. — Onze schilderachtige Zaanstreek. — De eigenares van de kostbaarste parelen der wereld. — De huldiging van den heer Schaper. — Dr. Royaards verlaat den Stadsschouwburg. — Mr. Pierpont Morgan te Parijs.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

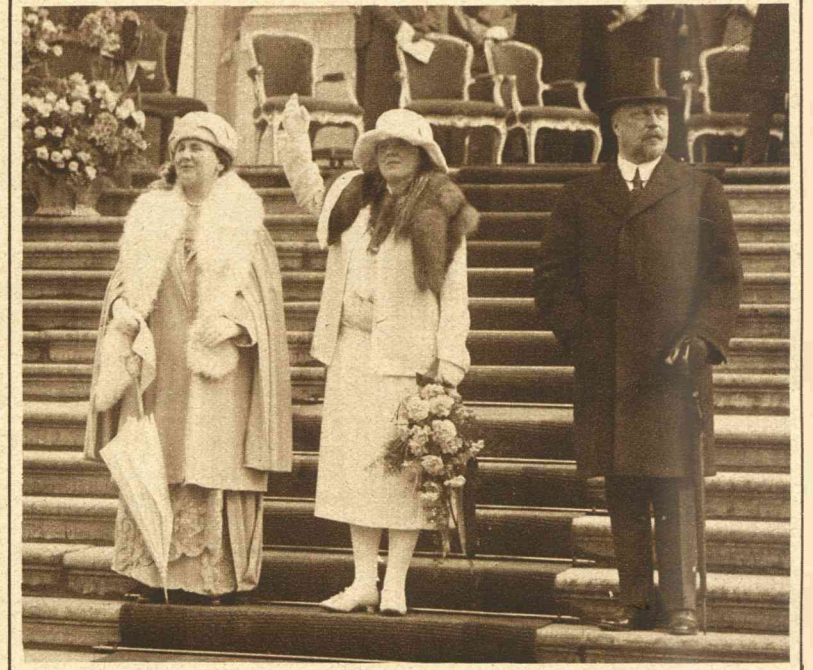
PANORAMA

No: 45 (19) 11DE JAARGANG
7 MEI 1924

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17 1/2 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

De Zang- en Bloemenhulde aan Prinses Juliana

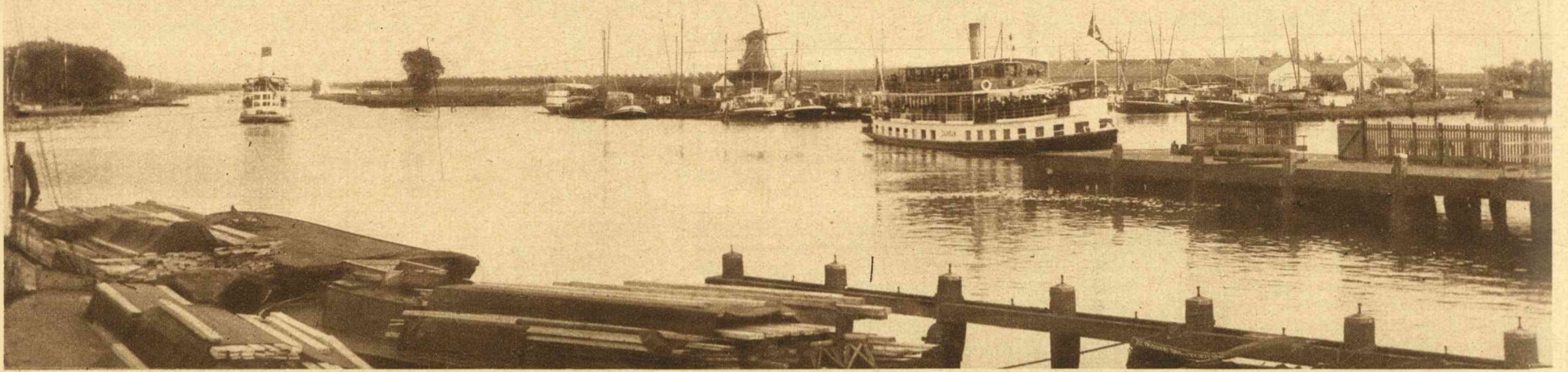

Ter gelegenheid van Haar verjaardag werd Woensdag 30 April vanwege het Comité voor Volksfeesten te 's-Gravenhage een kinderhulde aan Prinses Juliana gebracht voor het Paleis in het Bosch. Op onze linker foto hierboven ziet men de kinderen voorbij de Koninklijke Familie defileren. De rechter kiek geeft de Koninklijke Familie op het Bordes van het Huis ten Bosch, het défilé gadeslaand.

Overzicht van het défilé, van het Paleis uit gezien.

ONZE SCHILDERACHTIGE ZAA NSTREEK

De Noorzaan te Zaandam met de Salonbooten.

„Er is geen oord in ons vaderland,” zoo begint Dr. Schotel in zijn interessant werk „Zeden en gebruiken van de Zaanstreek” „— de hoofd- en residentiestad uitgezonderd — zóó beroemd als de Zaanstreek. Vooral sedert Peter de Groote er zich ophield, behoort zij tot de wereldgeschiedenis. Geen vreemdeling, die sedert de 17e eeuw ons vaderland doorkruiste, of hij bezocht haar, en geen Nederlander, die zich in den vreemde bevond, of hij moest ervan vertellen. In meest alle reisbeschrijvingen door Noordholland wordt van haar gesproken; schilders brachten haar op doek, graveurs in koper. Zij is afgebeeld in waterverf en crayon, in houtsnede, steendruk en fotografie, geweven in damast, gedreven in goud en zilver, gesneden op bokalen en fluiten; op tafelborden en tabaksdozen, met één woord op allerlei voorwerpen van huiselijk gebruik, kunst en smaak, prijkt:

„De zilvren Zaen, nae het bancket genoemd,

„Waeraf de lekkerbeck door gans de waereld roemt.”

Een schaar van dichters bezongen nu eens haar rijkdom, „door noeste vlijt en zuinigheid verworven”, dan hare scheepvaart, „die alleen door de polen wert begrenst”; verhieven hare oude zeden en gebruiken; noemden haar „het Hollandsche Peking”, een „Chineesche stad”, „de wieg en bakemat der Russische beschaving”; en hare inwoners, „de grondleggers van Petersburg”.

Maar niemand der vroegere en latere zangers heeft de loftrumpet zóó krachtig geblazen als een onzer vurigste bewonderaars van oude zeden en gewoonten, le Francq van Berkhey, die zong:

„Zoo vele wieken, als aan molenassen draayen
Zoo vele wimpels als van hooge masten waaijen,
Zoo vele raderen als er wentelen om hun spil,
Zoo vele hefboomen, als er hossen aan den til,
Zoo vele stampers als er harde kluiten plett'ren
Zoo vele hamers als bij 't schepenhouden klett'ren,
Zoo vele mokers als er ankersmeden slaan,
Zoo menig kabel als gedraaid wordt op de baan,
Zoo menig vel papier men scheidt om op te schrijven,
Zoo menig volksgedruisch als bromt bij 't kunstbedrijven,
Zoo menig malen heft de faam haar lofzang aan,
Tot eer van 't kunstvernuft der burgers van de Zaan.”

En al kan niet worden ontkend, dat de eigenaardige landstreek gedurende de laatste tientallen jaren wel aan karakteristiek schoon heeft verloren, doordat meer en meer de waterrijke en molenrijke omgeving in een echt industriegebied veranderd is, waar enkel machines en motoren ronken, toch is ook thans nog deze landouwe, waar „de zilveren Sane” zich door de lage landen een weg baant, een schilderachtig oord bij uitnemendheid.

Een typisch deel van ons schoone vaderland, waarvan Nic. Beets zoo echt aardig zong in zijn „Zaansch liedeken”

„Het IJ is breed, de Zaan is breed!
Wie wil de Zaan bevaren?
De meisjes zijn er net gekleed,
Zooals voor honderd jaren.
Haar oogen blauw en blank haar vel:
Ik mag de Zaanse meisjes wel.

En at er pannekoeken;
Maar 't heeft hem levenslang berouwd,
Dat hij geen Zaanse had getrouwd.”

Schilderachtig, dat breede water de Zaan, welke in het geheele landschap domineert. Volgens de overlevering bij het begin onzer jaartelling een zeer belangrijke rivier, die bij Leiden haar oorsprong nam uit den Rijn (de oorspronkelijke Rijnloop), en ongeveer bij het tegenwoordige Petten in de Noordzee uitmondde.

Volgens anderen zou zij ontstaan zijn door de vele waterfloeden, welke ook het aanzijn schonken aan de Zuiderzee, het IJ en de meren, poelen en plassen in Noordholland.

Historisch is deze streek bij uitnemendheid.

Veelal kwamen in den strijdustigen gravetijd de bewoners in botsing met de West- en Drechtterfriezen. In het jaar 1115 kwamen zelfs de ruwe Drechtterlanders in heikrijgen zeilende de Saen op, en plunderden de Zaanse dorpen, waarbij zeer vele haardsteden in vlammen opgingen.

Toen in latere jaren vooral na den tachtigjarigen oorlog een vreedetijd aanbrak, doordat het tooneel van den strijd meer naar 't Zuiden werd verplaatst, herleefden de vroegere ambachten, en verzezen er achtereenvolgens tal van molens en scheepstimmerwerven aan de Zaan, terwijl eveneens in de andere dorpen der Zaanlanden talrijke takken van industrie werden gesticht. 't Was vooral de handel en scheepvaart, en niet te vergeten de nijverheid, waardoor de bewoners zich rijkdommen wisten te vergaren, welke ze in de eerste plaats besteedden om nieuwe wegen te zoeken voor uitbreiding der handelsbetrekkingen.

Werden de groote schepen te Amsterdam of te De Rijk gekocht, weldra leerde men er zelf het schepenbouwen, en zoo verzezen er langzamerhand de groote, beroemde scheepstimmerwerven, welke zelfs den Russischen heerscher Peter de Groote naar Zaandam lokten. Terzij van den zoogenaamden Hoogendijk te Zaandam ligt een bijzonder interessant oud stadsgedeelte, waar men in het zoogenaamde „Czaar-Peterhuisje” de herinnering heeft bewaard aan dit voorname bezoek.

't Kleine vertrekje, waar Czaar Peter de Groote in 1697 verblijf hield, om dagelijks op de Zaanse werven het scheepstimmeren te leeren, werd echter bouwvallig en is thans geheel ingesloten door een modern bouwwerk dat het historische huisje behoedt voor verzakking, het beschermt tegen den invloed van vocht, en beveiligd tegen brandgevaar, wat niet buitengesloten was, door de aangrenzende houten woningen.

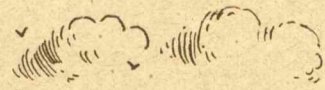
Hier vindt ge Peter's woonvertrek, waar men nog aantreft de ouderwetsche stoeltjes, de zware tafel, die nog wel duizend jaar gebruikt kan worden. In gindschen hoek ziet ge Peter's broodkast, en terzij van de opening naar 't tweede vertrek neemt ge even een kijkje in de bedstee, waar de

Dorpsgezicht (Zaandijk).

Het IJ is breed, de Zaan is breed,
Wie wil de Zaan bevaren?
Men vindt er molens bij de vleet
En rijke molenaars;
Maar wie de slanke dochters ziet
Denkt aan de dikke molens niet.

Het IJ is breed, de Zaan is breed,
Wie wil de Zaan bevaren?
Czaar Peter droeg er 't ambachtskleed

Links:

Gezicht op de Achterzaan van de Wilhelminasluis te Zaandam af.

Rechts:

Zeilwedstrijd op de Zaan bij Zaandijk.

De Zaanstreek in den Zomer ... (Haaldersbroek).

grote Rus, na vermoeiende dagtaak, zich neerlegde om te rusten. In den „salon", alles even eenvoudig, deelen allerlei wandborden en spreuken u bijzonderheden mee van den eenvoudigen, voornamen sloopstimmerman.

Hier leest ge de lijkrede op den machtigen Keizer :

„Zooals hij Rusland maakte,

Zoo zal het zijn.

Hij maakte het goed voor de goeden,

Goed zal het zijn.

Hij maakte het verschrikkelijk voor den vijand,

Verschrikkelijk zal het zijn.

Hij maakte het machtig voor de geheele wereld,

Rusland zal niet ophouden machtig te zijn."

Voor al echter zijn het de houtzagerijen, die aan de Zaanstreek bloei en leven hebben gebracht.

In 1592 werd door Cornelis Cornelisz. van Uitgeest de kunst uitgevonden om door molens hout te zagen.

„t Juffertje" heette de eerste molen, oorspronkelijk op een houtvlot gebouwd, om ze op gemakkelijke wijze op den wind te kunnen stellen.

Een dichter uit die lang vervlogen dagen zegt van dezen molen :

„Ick was de eerste, die het
hout dus stukken saegde,
Dat menigh wonder was
en wonder wel behaegde,
Waardoor gekomen is
ten nutte aan den dag,
Hoe dat men 't hout op 't best
en spoedigst sagen mag". —

„t Juffertje", eenvoudig van constructie, beschikte nog maar over twee zagen, maar toch kon de molen in denzelfden tijd reeds het werk van twintig man verrichten.

Nog een groote molen, de balkenzager „de Graauwe Beer" werd gebouwd, en dag en nacht maalden de molens door, weldra bij lange na niet in staat om het bestelde hout op tijd te kunnen zagen.

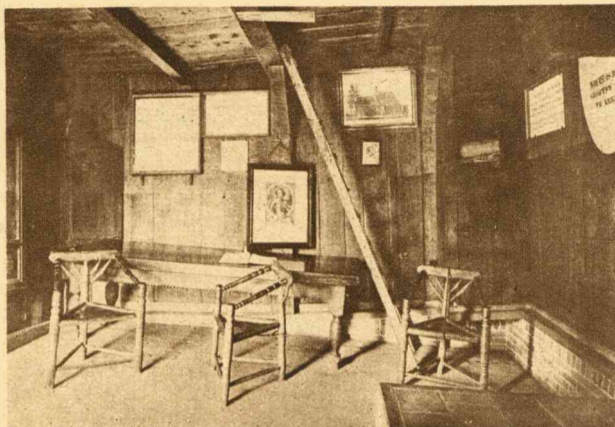
Overal werden nu windmolens opgericht en in 't begin der 18e eeuw telde men in de Zaanstreek zelfs 250 houtzagemolens.

't Spreekt wel vanzelf, dat ook schippers, sloopstimmerwerven, winkeliers, smeden, zeilmakers enz. goede zaken maakten, zoodat de „balkenzagerij" de Zaanstreek tot een bijzonder nijver oord maakte, waarvan Claes Bruyn in 1742 zong :

„Dat Huygens op Den Haag, als aller dorpen stad,
Vrij roem' ; dit heerlijk dorp, bezit alleen een schat,
Die in deez' oord, geen trits van steden op kan wegen ;
De zilvre Zaen, zoowel ter koopvaardij gelegen,
Voert haar van de Elve en 't IJ het hout bij vlooten toe,
De boschbewoners van Silesiën, nooit moe
Om de offerwouden van held Herkulus te knotten,
Zendt zijne sommers af en levert gansche vlotten
Van wagenschot, van knies en ander timmerhout,
Tot dienst des dorpelings, wiens hand steeds diep in 't goud
En zilver tast, en weet door 't nijver ondervinden
En zuinigheid, geen grond in zijne beurs te vinden,
(Schoon 't aan 't eenvoudig kleed in 't minst niet wordt
gemerkt)

Die zich door maatschappij op maatschappij versterkt
Om met een ruime kas het winziek hart te streelen."

Naast de balkenzagerijen zouden ook weldra de „oliemolens" de welvaart helpen vergrooten. De kunst om door molens olie uit lijnzaad te persen was reeds lang in Vlaande-

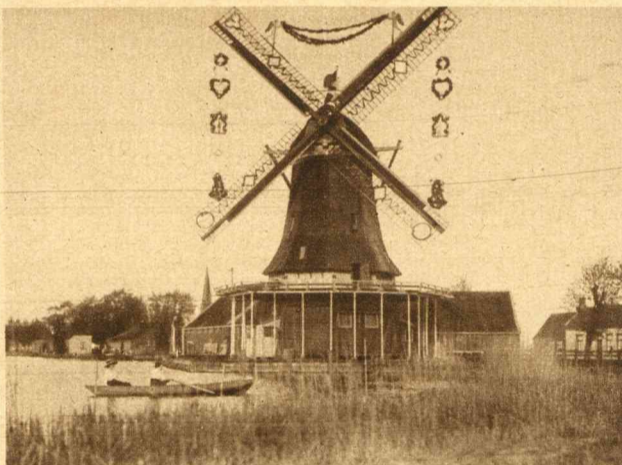

Intérieur van het Czaar-Peterhuisje.

ren bekend en door vluchtende Vlamingen naar Holland overgebracht.

Ook stoute zeevaarders trof men in de Zaanlanden, waar de zoogenaamde „Groenlandsvaart" vele gezinnen tot rijkdom bracht.

In 1744 voeren van uit de Zaanstreek niet minder dan 49

De bekende Molen „De Poelsnip" te Zaandam versierd.

schepen naar Groenland en 6 naar Straat Davis ter walvischvangst.

Voor al in de „Geschiedenis der Zaanlanden" door de Boer van der Ley, waaraan we hier en daar enkele bijzonderheden ontleenden, vindt men een beschrijving van de walvischvangst, welke om haar levendige teekening zeer zeker lezenswaard is.

En al behoort sedert lang de Groenlandsvaart tot het verleden, toch zijn er in de Zaanstreek nog vele herinneringen aan deze eigenaardige vaart te vinden.

Volgens den zeer kundigen beschrijver en kenner der Zaanlanden, den heer Honig, „was er in die dagen geen bibliotheek — en welk vermogend man aan de Zaanstreek had die niet —

De Zaanstreek in den Winter ... (Koog a. d. Zaan).

of men zou er boeken over de visscherij in vinden".

In die tijden van groote welvaart en roem versierden de Zaanlanders hun houten woningen op rijke wijze en ontstonden de zoogenaamde pronkkamers, uitvoerig beschreven door Dr Schotel in zijn meergenoemd werk „Zeden en gebruiken aan de Zaanstreek".

Hier vond men de nog beroemde zilverkasten met de kostbare en zeldzame stukken drijfwerk. Naast de zilveren lepels en vorken, rijk gegraveerd en versierd, getuigt volgens Dr Schotel ook het zilveren „theegoed" van de weelde, die in de 18e eeuw aan de Zaan heerschte.

„Zaanlands rijkdom was ten top gestegen,

„Zoo rijk was 't Zaanse volk,

dat, zegt men, 't al de wegen

„Van Zaanland kon beleggen

schier met gelt".

Zooals gewoonlijk werkten de verzamelde rijkdommen, veelal met moeite in den bloeitijd vergaard, verflauwend op de ondernemingsgeest der jongeren.

Windhandel, zucht naar spel en vermaak deden veel familiekapitaal te gronde gaan, totdat ten slotte de Fransche overheersching met het continentaalstelsel het ondernemingsproces voortzette, doordat de industrie voor een groot deel werd gedood.

In de laatste helft der 19e eeuw ontwaakte echter opnieuw de ondernemingsgeest der Zaanlanders, en met vereende handen sloegen de nijvere bewoners de hand aan den ploeg, om de zoo gunstig gelegen streek met succes op te heffen uit den verslaptten toestand.

In Zaandam kwam de houthandel weer met kracht op ; in Koog aan de Zaan de olieslagerij ; in Wormerveer de papierfabricage en het pellersbedrijf. Zeer bevorderlijk aan den voortgaanden bloei was de totstandkoming van het Noordzeekanaal, het uitdiepen van de Buitenzaan en het graven van een zeehaven, waardoor de groote booten nu gemakkelijk kunnen binnenvaren.

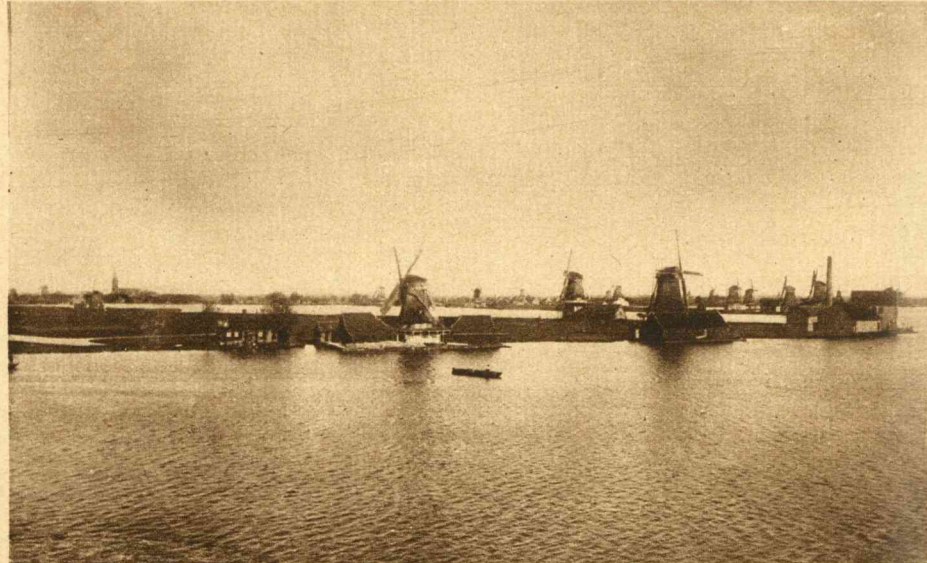
Zoo was in het begin der 20e eeuw de Zaanstreek weer een nijver centrum bij uitnemendheid geworden, tot daar de geweldige Europeesche oorlog met zijn eveneens geweldigen nasleep aan bijna alle bedrijven — vooral den houthandel — een uiterst gevoeligen knak toebrengde. De Zaandamsche haven werd een beeld van verlatenheid.

Gelukkig is nu langzamerhand weer opleving merkbaar en van harte hopen wij, dat de Zaanlanden met zijn wakkere bevolking, weer mogen opbloeien tot het nijvere centrum van voorheen.

D.

Dolderlandschap achter Zaandijk.

Molengroep te Zaandijk, gezien van den molen „De Dood" af.

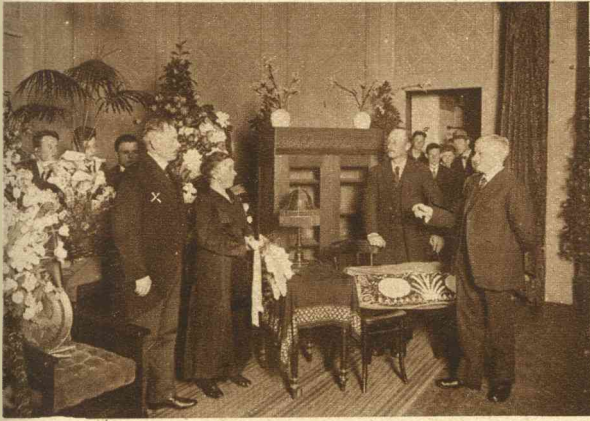
Afscheid Mevr. van Eysden-Vink.
Een foto genomen Woensdagmiddag 1.1. op de receptie in den foyer van den Grooten Schouwburg te Rotterdam.

De éen-Meiviering te Amsterdam.
Ter gelegenheid van den eersten Mei werden er op verschillende punten der hoofdstad Mei-dansen uitgevoerd.

Dr. Royaards gehuldigd.
De Heer en Mevrouw Royaards gehuldigd ter gelegenheid van hun laatste optreden in den Stadsschouwburg te Amsterdam.

De huldiging van den heer J. H. Schaper
te Groningen, in verband met zijn 25-jarig jubileum als lid der Tweede Kamer.

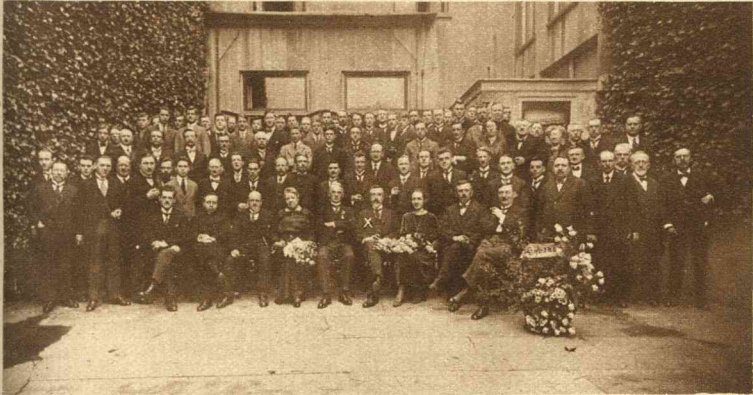
De Watertoren te Brielle,
die een dezer dagen gereed kwam.

De Watertoren te Steenbergen,
waaraan binnenkort de laatste hand gelegd wordt.

Het bezoek der doktoren van den Volkenbond
aan Leiden, weik bezoek Dinsdag 1.1. plaats had. (x) Prof. L. v. Itallie, hoogleeraar te Leiden.

Links:
Het 40-jarig bestaan van het Dagblad „Het Centrum“ te Utrecht.

Groep van directie, redactie, genoodigden, administratief en technisch personeel (X) Min. Aalberse.

Rechts:
De Handelsbeurs te Leiden.
Vrijdag 1.1. had te Leiden de officieele opening plaats van de „Leidsche Handelsbeurs“ welke voortaan iederen Vrijdag in de Stadsgehoorzaal gehouden zal worden.

Het echtpaar Hardy-Innemée
te Heerlen, dat de vorige week zoo jammerlijk verbrandde. Zoofs men weet, was het pas twee maanden geleden in het huwelijk getreden.

Een Spaansch ballet.
De heer H. J. van Leeuwen Jr., dansleeraar te Leiden, herdacht de vorige week op feestelijke wijze zijn 35-jarig jubileum als zoodanig. Naar aanleiding hiervan werd er o.a. een door hem ontworpen Spaansch ballet opgevoerd, dat mede door de keurige uitvoering der medewerkers, veel succes oogstte.

Ir. F. F. M. Wirtz,
directeur der Drinkwaterleiding te Rotterdam, vierde 1 Mei 1.1. zijn zilveren jubileum in dienst der Gemeente

De heer Hoëgen,
stationschef te Winschoten, hoopt 8 Mei a.s. 50 jaar in dienst der S.S. te zijn.

Mr. Pierpont Morgan,
de bekende Amerikaansche financier, vertoefde de vorige week in verband met de herstellwestie te Parijs.

Zware brand te Amsterdam.
De vorige week brak in het gebouw „De Phoenix“ in de Passeerderstraat te Amsterdam een zware brand uit. Op onze foto ziet men de brandweer bezig het vuur te bestrijden.

Het jubileum van „Lidadihé“.
Bovengenoemd Haagsch Strijk-Ensemble, dat bijna om de drie avonden een liefdadigheids-uitvoering geeft, bestaat 5 Mei drie jaar. Dat het nog lang zijn goede werk moge voortzetten!

DE SHA VAN PERZIË

Het is al heel wat jaren geleden, dat ik door het missen van een aansluiting, een vervelenden middag in Wesel door moest brengen, dank zij den Sha van Perzië, die het in het hoofd had gekregen juist dien middag het station Wesel te passeeren. In die dagen was een sha nog een sha, die zelfs buiten de grenzen van zijn rijk heel wat in te brengen had en vooral in Duitschland, waar men er geen oogenblik aan twijfelde of keizers en koningen stamden direct van de goden af en onderhielden de parentage nog geregeld.

Toen ons treintje aankwam — het laatste vóór den expres met den zeer hoogen reiziger en passage, — werden we op de kortst mogelijke wijze buiten 't station gewerkt en eenmaal aan de andere zijde van het hek, werden alle toegangen zorgvuldig gesloten. Daar stonden we met ons vieren bij elkaar, twee Duitschers, die voor zaken naar Holland gingen, een redacteur van een geïllustreerd blaadje uit Dortmund en ondergeteekende. De Duitschers trokken de stad in om bier te drinken met uitzondering van den persman, die gekomen was om den Sha te kien en zich deerlijk teleurgesteld voelde, nu hij buiten het hek moest blijven.

„Dat kan me mijn baantje kosten,” bekende hij me. „De Vorstand zou me nog wel een plekje hebben aangewezen, waar ik mijn slag had kunnen slaan, maar de chef wou er niet van weten. Die oud-gedienden moesten uit de burgermaatschappij worden geweerd, mijnheer.”

„'t Is een gek geval,” gaf ik toe, „en ik geloof, dat er niet veel kans bestaat, dat ge met den Sha in uw zak hier vandaan zult gaan.”

Hij gaf geen antwoord en zoog, terwijl zijn blikken star in de verte staarden, op zijn duim, wat, zooals ik later merkte minder een journalistieke deugd bij hem was dan wel een zeer persoonlijke onhebbelijkheid.

„Toch zal 'k hem hebben,” zei hij en er kwam plotseling een energieke trek om zijn mond, die hem de noodige procenten in mijn achting deed stijgen.

„En hoe wou u dat dan aanleggen?” vroeg ik.

Hij wees me op een kist, die op ongeveer twintig pas afstand van het hek stond en waarschijnlijk diende om papier en ander afval in te bergen.

„Daar kruip ik in. Naar alle waarschijnlijkheid zal hij wel even aan het portierraampje komen. Ik heb alles klaar gemaakt en op het gewichtig oogenblik zijn ze natuurlijk allemaal van streek en niemand let op me. Ik had hem liever wat meer van nabij genomen, maar daar is nu eenmaal niets aan te doen. Ik kan hem thuis wel vergrooten.”

Het hek was waar wij stonden niet hoog en vijf minuten later had hij al van een gunstig oogenblik gebruik gemaakt om er over te springen en zich achter de kist te verschuilen, waarin hij bij een tweede gunstig oogenblik verdween.

De Sha had blijkbaar geen haast en de trein kwam zeker een half uur over tijd. Vorstelike horloges schijnen dikwijls achter te loopen, kwade tongen beweren zelfs van tientallen jaren, zoo niet meer.

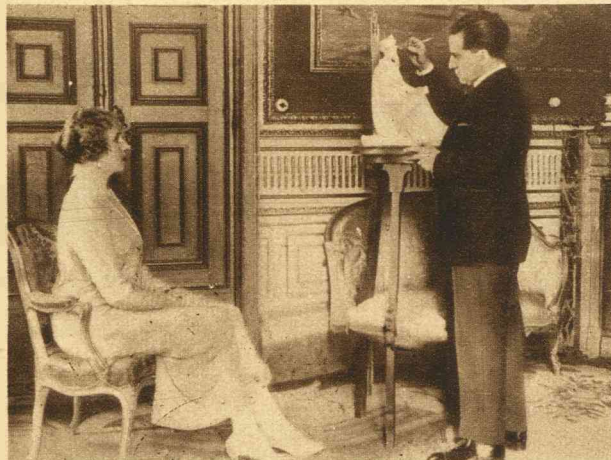
Maar eindelijk kwam hij dan toch, wat me het meest verheugde voor mijn armen vriend in de kist, die het daar op het heetst van den middag wel wat onaangenaam moest hebben. Zou hij, vroeg ik me af, niet flauw gevallen zijn of voor het minst in den dut zijn geraakt? Ik moet dan ook bekennen, dat dit probleem me meer interesseerde dan de Sha van Perzië en mijn oogen met belangstelling gevestigd bleven op het verweerde perronmeubel daar voor me.

De trein reed langzaam, maar hield niet stil. Blijkbaar had Zijn Keizerlijke Majesteit geen interesse voor Wesel, wat

De eigenares van de kostbaarste parelen der wereld.

De bekende Londensche filmspeelster Madeline Harlock wordt niet alleen voor de mooiste vrouw gehouden die voor de film speelt, maar men beweert tevens, dat zij de kostbaarste verzameling paarlen bezit.

De Koningin van Spanje poseert

in haar paleis voor den nog jongen beeldhouwer Ortel, die in opdracht van de Kunstacademie een model van haar boetseert.

niet tegen hem pleitte, maar de verzamelde autoriteiten toch min of meer teleurstelde. Met gebogen ruggen stonden ze daar als lakeien, de hoeden den grond bijna rakend, en terzij stram in de houding het Militär, dat het saluut bracht aan de

gordijntjes, waarachter Zijne Majesteit waarschijnlijk een uiltje knapte of zat te grinniken op z'n Perzisch om 't koddige tooneel. Een heer in 't zwart was de eenige, die een paar raampjes verder, even naar buiten keek, waarschijnlijk om te constateeren, dat Wesel zijn plicht deed.

Op dit oogenblik zag ik het deksel van de kist plotseling omhoog gaan, een hoofd te voorschijn komen, een paar handen en een camera.

Ik wachtte geduldig tot het den machthebbers believen zou de hekken weer voor het gewone mensdom open te stellen en vernam toen, dat de eerste trein naar Holland zeker nog een uur of drie weg zou blijven, alles vanwege den Sha natuurlijk. Naar Dortmund vertrok er echter reeds over een groot kwartier een, en de eerste die er in plaats nam, was mijn vriend de persphotograaf, doch niet voor hij me nog triomfantelijk had toegeroepen:

„Ik heb hem.”

Een half jaar later was ik toevallig in Dortmund en nieuwsgierig naar het eind van dit pers-avontuur, waar ik met den besten wil geen hoogte van had kunnen krijgen, daar ik geen Sha had gezien, geneigd of niet geneigd om zich te laten kien, informeerde ik naar het contereitsel van den sha van Perzië, dat voor eenige maanden ongetwijfeld in de Dortmund Illustrierte Nachrichten had gestaan. Mijn vraag had zoo ongeveer de uitwerking van lachgas.

„Stel u voor, mijnheer, dat men het portret heeft opgenomen van den Geheimen Regieringsrat Freiherr von Nix zu Nirgendwo en daaronder: Der Schach von Persien. De arme kerel, die den flater beging heeft er leelijk van langs gehad.

Eerst werd hem een proces aangedaan wegens majesteitschennis en nog wel door den Regieringsrat. Zijn verdediger wees er echter op, dat de Regieringsrat zich bezwaarlijk beleedigd kon gevoelen door de vergelijking en daar van den anderen kant geen vervolging werd ingesteld en men ook ambtshalve de zaak liet rusten, is hij er nog genadig afgekomen, maar pers-photograaf is hij af.”

„Jammer,” zei ik, „hij had toch een Amerikaansche opvatting van journalistiek.”

G. H. Priem.

Dunctichten.

LUCHTKASTEEL.

Wereldvrede . . . 'n Heel mooi ding, maar
Ik geloof daar heel niet aan,
Namelijk, zoolang er steeds nog
Buren op deez' aard bestaan.

DE PAARDEN EN DE HAVER.

Als ik een woordje mee mocht spreken,
Dan gaf ik man zoowel als vrouw,
Na vijf-en-twintig huwelijksjaren
Het kruis voor „Moed, Beleid en Trouw”.

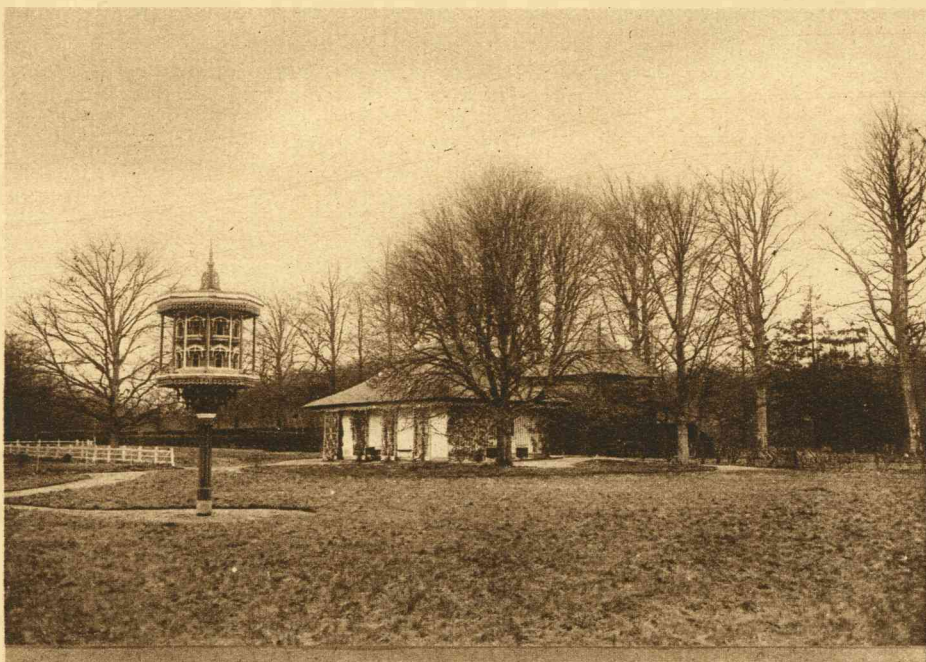
VOORUITGANG.

In elke houding zijn de vrouwen
In sportbladen thans te aanschouwen,
Zoodat men ze, helaas, schier niet
Als ééns in de hui s houding ziet . . .

DROOGLEGGING.

„Ik ben zeer sterk voor drooglegging!”
— Beweert Jan Nathals fier —
„Dat is te zeggen, wat betreft
M'n glazen Münchener-bier.”

J. Cats Jr.

Het Koninklijk Lustverblijf Soestdijk.

Het was 26 April 1.1. 250 jaar geleden dat Soestdijk aan het Huis der Oranje's kwam. Te dier gelegenheid reproduceeren wij hierboven een tweetal fraaie opnamen van het bijbehorende park. Links: het boerderijtje dat in 1833 gebouwd werd. Rechts: Het Poppenhuisje, oorspronkelijk bestemd voor H.M. Koningin Wilhelmina, die er in haar jeugd haar speeluurtjes heeft doorgebracht. Thans wordt het door Prinses Juliana voor hetzelfde doel gebruikt. Het is zeer fraai gelegen. Het bruggetje rechts op de foto leidt naar de „boerderij” die wij hiernaast afbeeldden.

EENIGE INDRUKKEN EN BESCHOUWINGEN OVER HONGARIJE EN ZIJNE BEVOLKING

DOOR HENRY J. VAN NOPPEN J.H.Z.N.
O.-I. AMBTENAAR M. V.

Voor bovengenoemden medicus werd ik geïntroduceerd in de regeeringspartij, de z.g. „Einheitliche Partei“, waarvan Z.Ed. een vurig aanhanger is, terwijl hij vroeger gedurende een 30-tal jaren behoorde tot de Tiszagroep, wiens leider, GRAAF TISZA, den martelaarsdood vond in de October-revolutie.

De regeeringspartij zetelt in de ruime lokaliteiten van het in oud renaissance-stijl opgetrokken paleis der graven Esterhazy en het was hier, dat ik gedurende eene bijeenkomst aan verschillende invloedrijke personen werd voorgesteld, over wie ik gaarne, al zal het gebrekkig zijn, mijne indrukken zal trachten weer te geven.

BARON LERS, sedert gestorven, was een zeer interessante politieke persoonlijkheid van ongeveer 65 jaar; schrander en kundig sprak hij gaarne over de mogelijkheid van

De „Elizabethsbrug“.

Een van de vijf verbindingswegen tusschen Buda en Pest. Zooals men op onze foto duidelijk ziet heeft deze brug, die de beide oevers van den Donau, die daar ongeveer 700 M. breed is, verbindt, slechts één spanning.

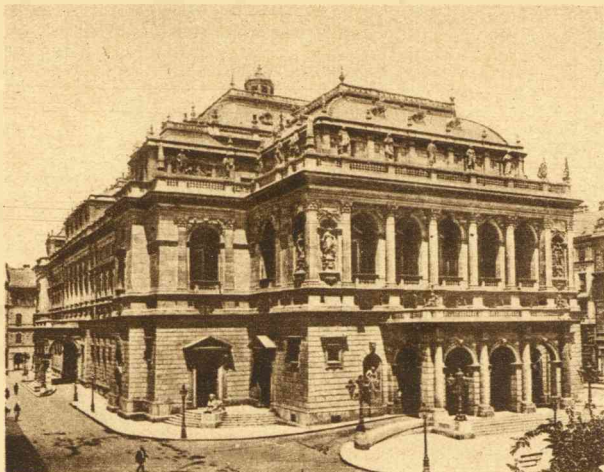
der Magyaren, uit zijne bewegingen zekerheid en kracht.

Zijn interessante kop heeft de eigenaardigheid van een Turanenschedel en... die zit vast en stevig op den romp.

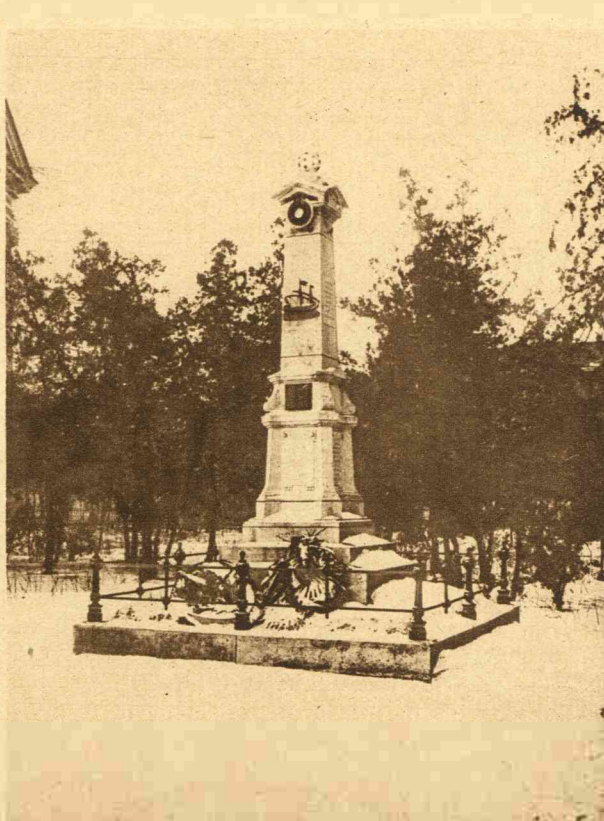
En zoo is zijn geheele wezen.

Onze koloniale politiek boezemde hem veel belang in en meermalen uitte Z.Exc. zijne bewondering voor Hollands wakker en flink volk, dat hoewel klein in aantal, door zijne koloniën toch eene wereldmacht vormt.

Ook verried hij eene ongewone belezenheid op het gebied der Hollandsche geschiedenis, terwijl hij gaarne sprak over Hollands grootheid en macht, die dit kleine land eens bezat, waardoor het een der eerste plaatsen innam in de rij der mogendheden van het toenmalig Europa.

Het Opera-gebouw te Budapest.

Het De Ruyter-gedenkteeken te Debreczin,

opgericht ter herinnering aan het feit dat onze admiraal De Ruyter een aantal Hongaarsche predikanten uit hun gevangenschap te Napels heeft bevrijd. — Ieder jaar wordt nog steeds een krans aan den voet van dit monument neergelegd.

Graaf Kuno Klebelsberg,

Minister van Kunsten en Wetenschappen.

handelsverbindingen tusschen Holland en Hongarije.

BARON S. PERÉNYI, oud-minister van Binnenlandsche Zaken, groot strijder voor de minoriteitsrechten der Magyaren in de op het oogenblik afgestane gebieden en die zich tot ideaal stelt de wedergeboorte te mogen beleven van een eventueel weder „Groot-Hongarije“.

Van den vroegeren minister van landbouw, MAYER, hoorde ik veel over den treurigen toestand van den akkerbouw in Hongarije. Met eene meeslepende zekerheid schilderde hij verschillende manieren en methoden om te geraken tot een wederopbouw.

Een heldere kop met de nuchtere logica van een practicus,

GRAAF KUNO KLEBELSBERG,

minister van kunsten en wetenschappen, voorzitter van het geschiedkundig genootschap, eenvoudig en gereserveerd, is, als het ware, de personificatie der Hongaarsche cultuur.

Vast overtuigd van de hoogte, waarop deze reeds staat, acht hij het eene allereerste, allerheiligste plicht haar verder te ontwikkelen. Slechts op deze manier kan men naar zijne meening zoo spoedig mogelijk geraken tot de wedergeboorte van zijn berooid en beroofd vaderland.

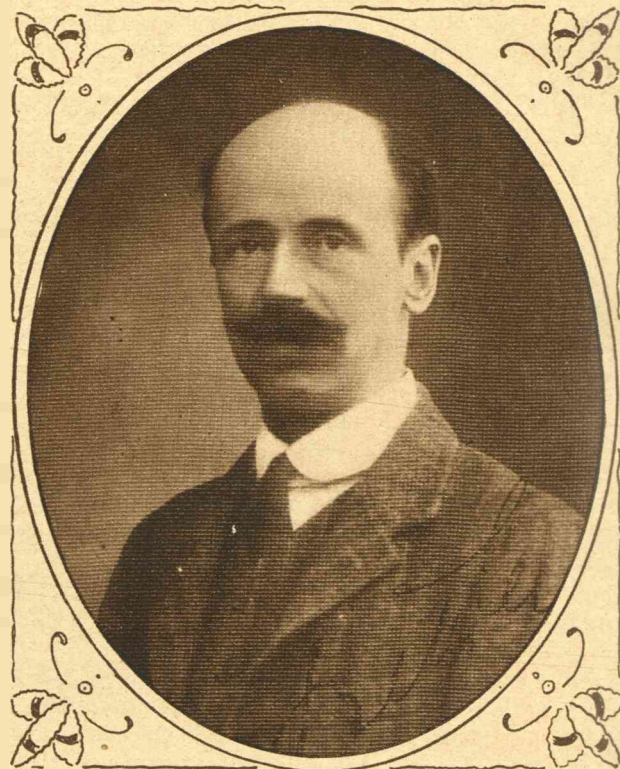
Als politicus vermijdt hij alle overdrijving, welke hij als ontzettend gevaarlijk beschouwt, terwijl hij het betreurt, dat zoo menige heethoofd en gewetenlooze avonturier zich hieraan schuldig maakt, ja zelfs meent, door deze fout zijn doel te bereiken.

Graaf Klebelsberg is een trouw aanhanger en de rechterhand van den premier,

GRAAF BETHLEN.

Deze, middelmatig van postuur, kaalhoofdig, met een vrij zwaren knevel, maakt dadelijk den indruk van een energieke bescheiden man. Omringd door zijne getrouwen spreekt hij onomwonden over allerlei vragen van den dag, welke hij buitengewoon eenvoudig behandelt.

Als leerling van den grooten Tisza is hij een puritein in de politiek en ook als mensch onaantastbaar. Uit zijne heldere oogen spreekt een rotsvast vertrouwen in de eindoverwinning

Graaf Bethlen,

Minister-President.

De Hollanders houdt hij voor door en door eerlijke, over 't geheel genomen energieke, doelbewuste, arbeidende, eerste-klas geschoolde kultuurmensen, wier aanleg, verdiensten op kunstgebied en uitmuntende handelspolitiek bestaansrechten hebben voor de eeuwigheid.

„En,“ ging o.a. Graaf Bethlen voort, „er kan weder een tijd „komen, dat Holland een leidende rol zal spelen in de „kultuurgeschiedenis van Europa, daar Gij een rusteloos „voortschrijdend volk zijt met het zuiverste Germaansche „bloed in Uwe aderen.

„Wij, Hongaren, zijn niet alleen op historisch gebied (men „denke o. a. slechts aan Maria van Bourgondië, werd die „niet te Pressburg gekroond? Werden niet Hongaarsche „predikanten van de galeien bevrijd door Admiraal de „Ruyter? Waren niet op de parlamentszitting te Onod twee „Hollandsche afgevaardigden om ten gunste der Hongaren „te spreken?) in menig opzicht met Holland verbonden, wij „zijn dat ook thans op een ander gebied met elkander „geworden. Wij zijn U tot in 't diepst van ons hart dankbaar, „dat U zoo goed zijt voor onze verlaten, arme kinderen. „Nooit zullen wij deze goedheid en grootmoedigheid vergeten; „wij leeren de namen van alle Hollanders, die zoo liefderijk „en offerend ons te hulp zijn gesnel in deze voor ons zoo „zware tijden.

„Moge God Holland en Uw regeerend Vorstenhuis „zegenen.“

Geroerd door de warmte zijner woorden heb ik met een dankbaren handdruk afscheid genomen van deze anders zoo ijzeren persoonlijkheid, om dadelijk daarop te worden voorgesteld aan de staatssecretarissen, de heeren

PETRY en KALMAN;

mensen, vol van gedachten en gevoelens, vol van hoop en arbeidslust voor de toekomst van hun land.

(Wordt vervolgd).

HET HERVONDEN GOUDLAND

Een verhaal uit Zuid-Arabië
door NIELS MEYN

Geautoriseerde vertaling uit het Deensch

3)

Hoofdstuk III.

EL HATIF.

De dag schemerde aan. In het Oosten stegen de stralen van het morgenrood hooger en hooger als trillende vuurspitsen. De sterren verbleekten en doofden alsof onzichtbare djinns de schitterende kaarsen aan den nachthemel uitbliezen. Het licht nam snel in kracht toe, lang voordat de warmte voelbaar werd. In den vroegen kleurengloed deed de koude morgenlucht haast ijzig aan. Maar toen opeens schitterde het zonnevuur in vollen stralenglans en veranderde de dauwdroppels op grashalmen en blaren in myriaden fonkelende parelen. Boven den gezichteinder dook de gloeiende, meedoogenlooze zonnescijf op — de onverbiddelijke tiran der woestijn. De dag was aangebroken, het zonnevuur brandde.

Rudolf Holst kwam langzaam overeind en rekte zich hoorbaar geeuwend uit; toen sprong hij met een ruk op. Hij hield van vroeg opstaan en veroorloofde zich niet de weelde van het eene kwartier na het andere in bed te blijven met het goede voornemen van „over vijf minuten” eruit te komen. Hij kleedde zich vlug aan, stak zijn horloge in zijn vestzak en nam zijn revolver mee. Toen kamde hij zorgvuldig zijn haar en wreef zijn gezicht af met een vochtigen doek. Werkelijk wasschen kon er gedurende den tocht door de dorre, waterarme woestijn niet op overschieten.

Holst schoof het tentgordijn ter zijde en bleef staan, overweldigd door den aanblik van den verblindenden, tropischen ochtend. De kameelen der karavaan lagen te slapen met de halzen uitgestrekt op het zand en leken grauwbrown, ruige wolbalen. Rondom strekte het zand zich uit, mul en vlak, vastgelegd, nu nog, door den nacht-dauw, die op de blaren glinsterde in den zonnegloed, en heel in de verte blonk het goudgeel in het overwinnende daglicht.

Het tentgordijn gleeed weer zachtjes op zijn plaats en Holst ademde, met het hoofd achterover, de koude, frissche morgenlucht in. Een oogenblik bleef hij zoo staan — als verzonken in stille overpeinzing — misschien overweldigd door den machtigen stroom van lofzangen, die, als een onweerstaanbare, onzichtbare golf, bij het aanbreken van den dag over het gansche Oosten heenrolt. Het eerste morgengloren wekt de geloovigen voor het gebed en bij het opgaan der zon wordt Allah's naam gepreveld van China's uiterste grens tot aan de kust van den Atlantischen Oceaan, daar, waar de golven zachtjes kabbelen tegen het strand van Marokko. Millioenen menschen knielen neer bij 't eerste schijnsel van den morgen om te loven den eenigen God in den hooge en Zijn profeet. *Hejjua es salât!* Op tot het gebed! weerklinkt het. *Allâh akbar. La illâh — ilallâh wa Muhâmmad rassal illâh.* God is groot. Er is slechts één God en Mohammed is zijn profeet.

De heete, van zon verzadigde aarde stemt tot overpeinzing en gebed en dwingt de zielen tot onderworpenheid. Mohammed vond zijn God in de groote al-natuur, zag hem als den geweldige die mijlenhoog verheven is boven de grootsten der aarde.

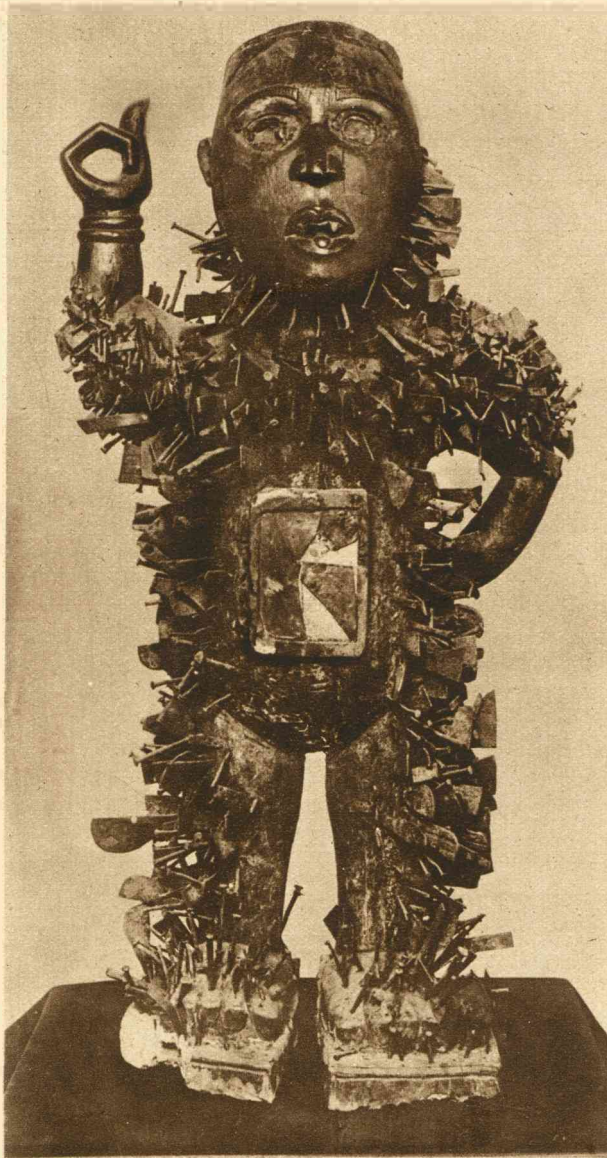
Holst voelde iets over zich als een zwakken weerschijn van de innige, gloeiende verrukking van het Oosten, die tot hem scheen te komen uit ieder grasje en uit ieder van dauw glinsterend blaadje. Op dien frisschen, stillen morgen werden zijn zintuigen geopend voor indrukken. Langzaam stak hij het kampterrein over en baande zich een weg door de struiken van het kreupelbosch. De hevige zonnwarmte had reeds de overmacht en deed den nachtdauw verdampen. Een zwakke nevel steeg op uit de oase en verging in de heldere woestijnlucht. Dokter Holst passeerde de uitgezette wachtposten, die behaaglijk uitgestrekt lagen, gehuld in hun dekens en den slaap der rechtvaardigen sliepen. Hij glimlachte bij zichzelf en zette zijn weg voort. De witte gebouwen die Stringer meende te hebben gezien, prikkelden zijn verbeelding en dreven hem verder voort op zijn ontdekkingstocht door het palmbosch. Het duurde niet lang, of het kreupelhout

werd minder dicht en hooge, slanke dadelpalmen rezen op tegen den lichtblauwen hemel.

Onder de palmen strekte zich een fluweelzacht grastapijt uit, en hier en daar belemmerden kleine groepjes groene heesters het uitzicht. Plotseling stond hij stil en keek verbaasd voor zich uit. Een eind verder scheen door het gebladerte heen een witte muur.

In versnelden pas liep hij in die richting en stond weldra voor een muur van reusachtige, langwerpige blokken witten kalksteen, die precies aan elkaar pasten. De steenen waren in goeden staat en hier en daar waren lange opschriften zichtbaar in letters, bestaande uit enkel rechte strepen. De muur zelf was geheel begroeid met groen gewas, dat in lange slierten naar beneden hing.

Hij ging vlak voor een der opschriften staan, en begon dit met groote belangstelling te beschouwen. Niet omdat hij eenige hoop had, het te kunnen verklaren, maar het trof hem, dat de letters zoo opvallend

Hun „kerfstok”.

De Loango-negers in den Congo hebben al een zeer eigenaardige gewoonte om hun vergripen tegen de zeden van den stam te noteren. Bij het begin van ieder jaar wordt er een houten afgodsbeeld opgesteld, waarin, zoodra een lid van den stam een misdaad begaan heeft, een nagel geslagen wordt. Dat de heeren (en dames?) nogal iets op hun officieelen kerfstok hebben, toont deze foto. Er is op het beeld niet veel plaats meer voor nieuwe nagels.

veel op runen geleken. Hij gunde zich echter den tijd niet om ze nader te bestudeeren, wat ook geen nut zou hebben gehad, maar zette zijn weg voort langs den muur in de hoop een ingang te vinden of een plek, waar de steenen bezwaken waren door den tand des tijds. Maar het lukte niet; het gladde muurvlak liep zonder onderbreking voort, om ten slotte in een scherpen hoek te eindigen, waarna het weer voortliep in een richting die loodrecht stond op de vorige. Blijkbaar omsloot dus de muur een vierkanten tuin of misschien een oasestad.

Holst was vast overtuigd, dat hij, door steeds dien muur te volgen, te eeniger tijd aan een ingang moest komen. Maar gesteld, dat die versperd was door een stevige poort? — Het lag niet in zijn aard, om stelselmatig te werk te gaan. Zijn impulsieve natuur maakte, dat hij niet kon wachten en steen voor steen den weg naar het doel plaveien. Alle hindernissen wilde hij liefst met één flinken aanloop nemen; zijn tijd afwachten, daartoe ontbrak hem het geduld. En dit was een der oorzaken, waarom hij, na een uitstekend artsexamen, reeds na korten tijd een plattelandspraktijk vaarwel had gezegd, die hem binnen eenige jaren tot een gezeten man zou hebben gemaakt.

Holst gaf niets om aanzien en fortuin. Zijn ziel hunkerde naar interessante ondervindingen en avonturen en daarom greep hij dadelijk de gelegenheid aan, toen Clarcke, dien hij toevallig ontmoette toen hij als

Cowboy-dokter „praktiseerde”, hem voorstelde om als geneesheer met de expeditie mee te gaan.

En ook hier, bij den witten muur overwon zijn gewone beslistheid of, misschien beter gezegd, zijn gebrek aan voorzichtigheid, wanneer een nieuw, plotseling opgekomen idee hem vervulde. Toen hij bij den hoek kwam en zag, dat de muur heel in de verte tusschen de palmen verdween, zonder dat er een poort te zien was, sprong hij resoluut op en pakte de afhangende dikke ranken beet. Hij trok zich aan beide armen op, de voeten steunend tegen de steenen; nam toen een fikschen sprong en greep een hooger hangende rank en zoo verder, totdat hij zich eindelijk zoover naar boven had gewerkt, dat hij met zijn handen de bovenste steenen kon bereiken. Eenmaal zoo ver was het maar 't werk van een oogenblik om heelemaal boven te komen, zoodat hij op den rand van den muur stond.

Daar stond hij nu, buiten adem en druipend van het zweet en nu pas drong 't tot hem door, hoe drukkend warm de lucht was. Heet en verzengend schoten de zonnestrallen neer op zijn onbeschermd hoofd en de aangename morgenkoelte, die hem een uur te voren tegenwoei; was al lang opgetrokken met den dauw, die in de zon verdampte. Hij deed een paar passen over den muur die vier meter breed was en geheel begroeid met slingerplanten. Zijn bliken dwaalden over den weelderigen tuin, die binnen de beschuttende muren lag.

't Was een heel oude tuin, zoo dichtgegroeid, dat alle sporen van de hand van den tuinier sinds lang waren uitgewischt. Vruuchtboomen, die haast omvielen, werden nog opgehouden door de omklemming der slingerplanten en rozeboomen met mans-dikke, knoestige stammen breidden een geurig tapijt van roode blaren uit over 't verwilderde gras. Hier en daar doken witte zomerhuisjes op waarvan de koepels uit gekleurde en vergulde tegels waren opgetrokken, en die geheel overdekt waren met klimop. Op den achtergrond, voor een groot bassin met wit steenen rand en met kleine zuilen-paviljoenen op groene eilandjes, verhieven zich de bouwvallen van een paleis met open galerijen en forsche gewelfde bogen. 't Paleis was geheel begroeid met slingerplanten die zich kronkelden om de slanke zuilen en als groene festoenen van venster tot venster reikten. In vroeger tijden was dit dichtgegroeide bassin zeker vol water geweest dat het witte gebouw met de vergulde koepels en slanke torens weerspiegelde. Nu was alles dood en stil en leidde onwillekeurig de gedachten heen naar het sprookje van 't sluimerend slot van Doornroosje.

Holst boog zich voorover, om een geschikte plaats te vinden om af te dalen maar op 't oogenblik dat hij greep naar een dikke rank, voelde hij 't bloed naar zijn hoofd stijgen. Er kwam een floers voor zijn oog en hij had een gewaarwording als van een suizenden luchtdruk en een stoot, gepaard met een geborrel in zijn hersens. Toen verloor hij 't bewustzijn en kwam pas tegen den middag weer bij.

De sterke zon was te veel voor hem geweest, toen hij zijn krachten zoo tot 't uiterste inspande om den muur te forceeren.

Met een ruk zat hij weer rechtop en keek op zijn horloge. Meer dan een uur had hij hier gelegen in den dichtbegroeiden tuin. Het struikgewas had toen hij neerstortte den schok gebroken, maar zijn kleeren waren leelijk gehavend. Een zacht suizen in zijn hoofd waarschuwde hem, dat hij voorzichtig moest zijn, dus haalde hij zijn zakdoek te voorschijn en bond dien om zijn hoofd. Aldus beschut tegen de zon, baande hij zich door de wildernis een weg naar het paleis. Hij moest om 't bassin heen loopen, 't stond wel niet vol water, maar een onzichtbare wel in den bodem had het uitdrogen belet en 't herschapen in een dichtgegroeiden, troebelen poel. Toen hij onder 't voorportaal stond, op 't punt van den drempel te overschrijden, voelde hij instinctmatig in zijn achterzak naar zijn revolver. Hij maakte een beweging van schrik. Het wapen was verdwenen. Bij den val van daarstraks moest 't uit zijn zak zijn gegleden en tusschen de slingerplanten verdwenen. Hij verwenschte het doode paleis met een krachtigen vloek. 't Zou vergeefsche moeite zijn om terug te keeren om 't te vinden, 't zou zijn als 't zoeken van een naald in een hooiberg. Hij ging dus moedig verder en trad ongewapend in de voorhal van 't paleis.

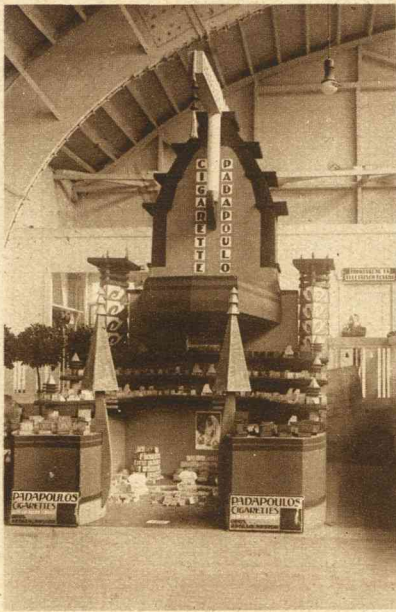
De marmeren mozaïekvloer was met een duimdikke stoflaag bedekt, die 't harde geluid van zijn schoenen dempte. Een zacht, getemperd licht vulde de ruimte, want het dicht neerhangende gebladerte voor de ramen had dezelfde uitwerking als valgordijnen. Een paar groote vleermuisen, opgeschrikt door het ongewone bezoek, begonnen hem om de ooren te fladderen en een groote, grauwe uil, die ergens onder de zoldering verborgen zat, stootte een hollen, klagenden kreet uit.

(Wordt vervolgd.)

De TABA

De keurig ingerichte stand van de firma Douwe Egbert Joure (Friesland) specialiteite in echte Friesche Heerenbaai, Varinas en Sleuteltabak.

De aantrekkelijke expositie der bekende Padapoulos-sigaretten.

te Amsterdam

De in oosterschen stijl opgetrokken stand van Mehmed Amara, importeur van Turksche tabakken.

Zaterdagmiddag werd in het Gebouw der R.A.I. te Amsterdam de tweede Taba geopend. Naar onze lezers weten, is de Taba een Tentoonstelling voor de Tabaks-, Sigaren-, Sigarettenindustrie en wat daarmee annex is. Behalve de keurig ingerichte stands, waarin alles geëxposeerd wordt wat met het geurige nicotiaansche kruid verband houdt, en die voor de heeren der schepping een wandeling over deze expositie tot één groote verlokking maken, zijn er een groot aantal attracties, die er zeker wel voor zullen zorgen, dat de tentoonstelling druk bezocht zal worden. Wij noemen o.a. verscheidene bedrijven in werking, de inzending van het Koloniaal Instituut, die in beeld brengt de tabakscultuur en de fabricage op Java en Sumatra. Voorts een ruim oud-hollandsch marktplein, met muzikanten en winkeltjes, waarin men te kust en te

keur kan gaan als men lust heeft een trekje te doen...

Dat de exposanten, ondanks de malaise waarmee de tabaksnijverheid op het oogenblik te kampen heeft, kosten noch moeiten ontzien hebben, om hun stands fraai in te richten, toonen de foto's op deze pagina, die eenige der interessantste in beeld brengen.

Wij wenschen daarom den medewerkers aan deze tentoonstelling veel succes. Zij verdienen dit ten volle om hun durf en ondernemingsgeest waardoor ook deze expositie er weer eene geworden is, die zich op waardige wijze aansluit bij degene die reeds in de R.A.I. gehouden werden.

DE TABA

Heel de hoofdstad trekt in drommen
Welgemoed er thans op uit,
Met één doel: de expositie
Van het geurig' edel kruid;
Nogal logisch, zou ik zeggen,
Panorama-lezersschaar,
Immers, wát trekt in elk opzicht
Beter nog dan een sigaar?

Ziet de duizenden genieten
Op het grootsch tabaksfestijn,
Ziet de kenners puffen, dampen
En in de (rook-)wolken zijn!
Eén fout hebben ze: de eenvoud
Is er heel niet in den pas,
Want een elk wordt op de Taba
Een geurmaker eerste klas!

Vader sprak wijs tot z'n zoontje:
„Kijk, da's een tabaksplant, Jan;
Zie je wel die reuzenbladen?
Wel, wat zeg je daar nu van!”

Het bestuur van de Taba. V.l.n.r.: de heeren J. Hartlooper, J. Kesting, P. J. François, J. C. Schoemeyer, H. J. Weddepoth, F. J. van Lookeren, J. v. Gulick.

Jantje keek z'n oogjes uit, en
Vroeg toen heel wijsneuzig: „Ha,
Dat zijn dus de planten, waaraan
De sigaren groeien, pa?!”

Stampvol is het op de Taba
Elken dag, van vroeg tot laat,
Daar ook 't zwak geslacht nieuwsgierig
In de richting „Taba” gaat.
Thans toch doet geen vrouw meer
[onder,
Heel terecht vaak, voor den man,
En men kan straks lezen: „'t Is geen
Vrouw, die niet goed rooken kan.”

Kloeke Taba-ondernemers,
Graag breng ik u hulde, want
Uw tentoonstelling is leerzaam
In ons doorgerookte land.
Speelt nu óók nog de verwerping
Der... tabaksbelasting klaar,
Want als diè er komt, verdikkie,
Dan is Holland... de sigaar!

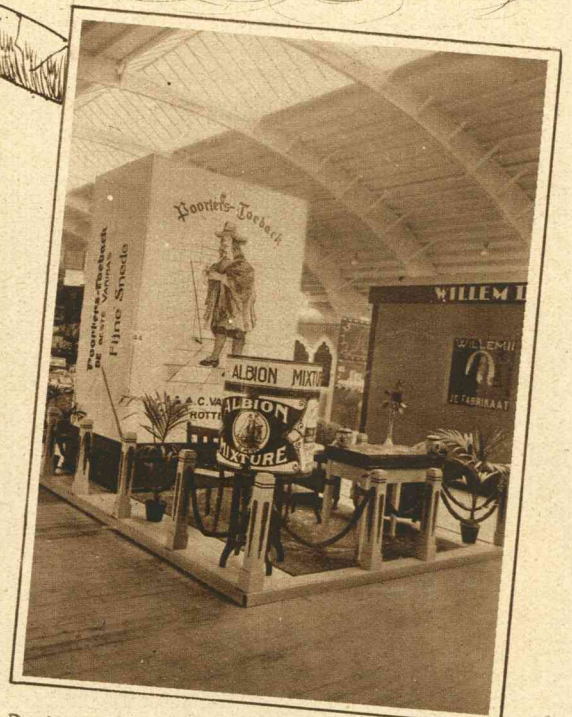
J. CATS Jr.

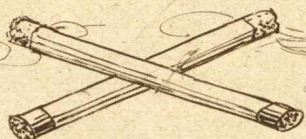
De Erven de Wed. J. van Nelle te Rotterdam exposeert o.a. haar bekende merk Varinas-Goudzegel en van Nelle's echte baai.

De ruime, mooi ingerichte stand van Eugene Goulmy en Baar, Den Bosch, fabrikanten o.a. van het bekende merk Madame Recamier. Deze firma exporteert naar alle werelddelen.

De firma J. en A. C. van Rossem te Rotterdam exposeert o.a. haar bekende Poorters Toeback Taba-tabak in de nieuwste verpakking.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Nuttige Wenken.

MIEREN.

Mieren worden verdreven, als men kleine open bakjes (schoteltjes) met petroleum neerzet.

Als men de tafel, waarop zich de voorwerpen bevinden die men beveiligen wil, met de pooten in water zet, zijn ze veilig.

Als men gewreven witte suiker, met zwavel vermengd, neerzet, vernietigt men de mieren.

Met papier, dat men met lavendel, aluin of kamfer bevochtigd, eventueel ingewreven heeft, verdrijft men mieren uit kasten en kisten.

Uit keukens en provisiekamers trekken de mieren weg, als men in deze ruimten alssem, gentiaan, IJslandsch mos, duizendguldenkruid of nagelkruid neerlegt. Ook het zoogenaamde kelderkruid helpt.

De reuk van vischschubben beweegt mieren tot den aftocht.

Om honingpotten tegen mieren te beveiligen, trekt men er dikke krijtcirkels om, ook helpt het als men de potten in water zet.

Een gladde porseleinen driehoet of een van glas geeft dezelfde zekerheid zonder water.

Eenige druppels benzine in hun schuilhoek gespoten, jaagt ze op de vlucht.

Idem als men in pepermuntolie gedrenkt papier neerlegt.

In groote massa's kan men mieren verdelgen, als men groote badspansen in de buurt van hun schuilhoeken legt, zij nestelen zich dan in de gaten daarvan en kunnen zoo gemakkelijk verdelgd worden.

De Weener Zomerblouse van wit Linon.

De eenvoudige zomerblouses zijn een Weener specialiteit en over de heele wereld beroemd. Men draagt er, zooals men op onze foto ziet, een klein, coquet hoedje bij.

(Van onze mode-correspondente te Weenen, Frau Claire Patek).

Recepten.

Sinaasappelgelei.

Benoodigd: sap van 8 sinaasappelen, sap van 3 citroenen, 250 gram suiker, opgelost en tot den tweeden graad ingekookt, 20 gram gelatine, 30 gram tabletten broodsuiker.

Bereiding: De tabletten broodsuiker over de gewassen schil van de sinaasappelen raspen, tot ze geel van kleur en met olie doortrokken zijn. Eerst de tabletten suiker, vervolgens het vruchtensap, daarna de in een weinig water opgeloste gelatine bij de warme suikerstroop voegen en het mengsel in een vorm, in koud water of in ijs geplaatst, laten afkoelen.

Panvisch.

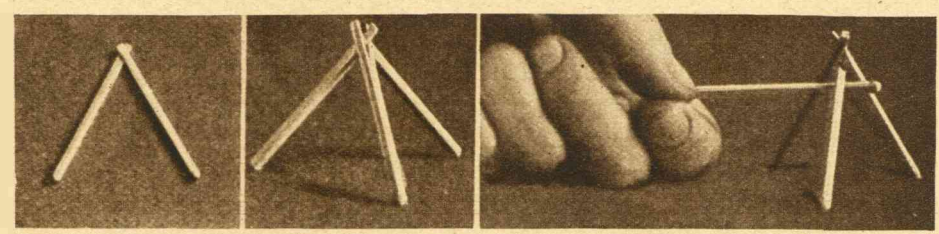
Benoodigd: 1 K.G. schelvisch of kabeljauw, 20 à 25 gram zout, 1½ K.G. rauwe aardappelen, 100 gram boter, 2 à 3 uien, ½ liter melk of water.

Bereiding: Den goed schoongemaakten visch in mooten snijden, deze van graten en huid ontdoen en met zout inwrijven; de uien fijnhakken en in ongeveer 20 gram boter bruin fruiten. Een ovaal vuurvast schotel met boter bestrijken, hierin, in lagen, de aardappelen, de stukken visch en de gefruite uien leggen, de bovenste laag moet echter uit aardappelen bestaan; op elke vischlaag legt men stukjes boter, waarvan men een voldoende hoeveelheid overhouden moet, om de bovenste laag af te maken. Over deze giet men de melk of het water uit, bedekt haar met paneermeel en de achtergehouden boter en laat de visch en de aardappelen met gesloten deksel of onder herhaaldelijk bedruipen gaar stoven (1 à 1½ uur).

VOOR DE JEUGD

LUCIFERS ALS TIJDPASSEERING. I.

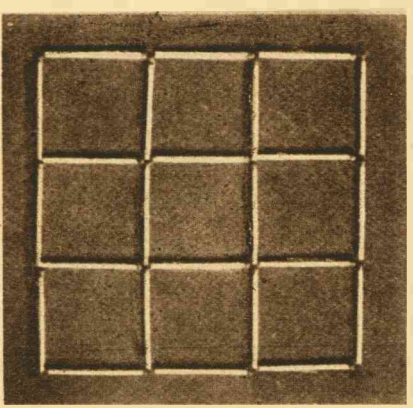
Degenen, die trouw onze Kinderubriek lezen, weten nu wel, dat men met lucifers allerlei aardige dingen maken kan; ja, men kan er zelfs schilderijtjes mee maken. Wij hebben jullie al meermalen verteld hoe je met lucifers den tijd op een aangename wijze kunt doorbrengen. We zijn evenwel op dit gebied nog lang niet uitgepraat en daarom zullen we nu eens vertellen welke leuke kunstjes je met lucifers zooal kunt uithalen. We beginnen met een paar eenvoudige.

Afb. 1, 2 en 3. — Met één lucifer drie andere oplichten.

MET ÉÉN LUCIFER DRIE ANDERE OPLICHTEN.

Hiervoor snijdt men het eind van een lucifer schuins af, splijt het eind van een ander open en steek het afgesneden eind van den eersten lucifer in de spleet van den ander, zoodat men een V krijgt (zie afb. 1). Zet nu deze V rechtop op de tafel met behulp van een derden lucifer (zie afb. 2). De kunst is nu om met behulp van een vierden lucifer deze drie lucifers op te lichten.

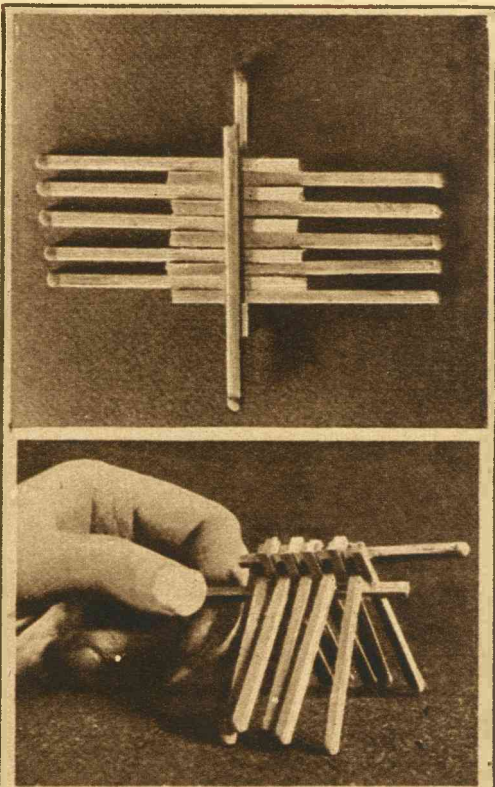

Afb. 6. — Het vraagstuk van de vierkanten

Op afbeelding 3 is duidelijk aangegeven op welke manier deze, oogenschijnlijk onmogelijke opgave, kan worden volvoerd. De vierde lucifer wordt geplaatst tegen de omgekeerde V, deze een weinig verschoven, waardoor de steunende (derde) lucifer op den vierden lucifer zakt en de omgekeerde V over den derden schuift. Licht men nu den vierden lucifer omhoog, dan blijven de drie anderen er aan hangen (zie afb. 3).

MET ÉÉN LUCIFER ELF ANDERE OPLICHTEN.

Als we het hiervóór geleerde kunststukje voldoende meester zijn en tot bewondering onzer huisgenooten hebben uitgevoerd, dan gaan we tot de bestudeering van de volgende opgave over. Oogenschijnlijk lijkt deze moeilijker dan de vorige, toch is ze heel eenvoudig en het succes hangt in hoofdzaak af van het rangschikken der lucifers, zooals dié in afb. 4 te zien is. De onderste lucifer op deze afbeelding is degene, waarmee al

Afb. 4 en 5. — Met één lucifer elf andere oplichten.

de anderen worden opgelicht. Op dezen lucifer legt men tien andere precies zóó, als op afb. 4 is aangegeven. Den laatsten lucifer legt men bovenop de tien lucifers in dezelfde richting als de onderste lucifer. De geheele bundel kan nu gemakkelijk van de tafel worden opgelicht, zooals in afb. 5 duidelijk te zien is.

HET VRAAGSTUK VAN DE VIERKANTEN.

Hiervoor zijn noodig 24 lucifers, waarvan men negen vierkanten maakt, zooals op afb. 6 is aangegeven. Hoe kan men nu door het wegnemen van acht lucifers twee vierkanten overhouden?

De oplossing van dit vraagstuk is te zien in afb. 7.

Met deze figuur kan men nog een grap uithalen, doch dit vertel ik jellui een volgenden keer.

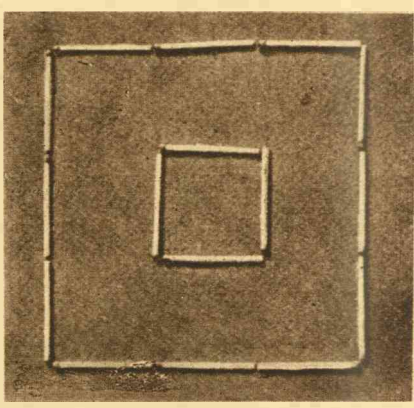
DE ONBETROUWBARE KNECHT.

Een heer, wiens knecht het met de eerlijkheid niet te nauw nam, had 40 flesschen champagne gekocht, die hij in zijn kelder legde, om te bewaren. Ten einde zich in één oogopslag te kunnen vergewissen, dat de knecht geen flesch had weggenomen, legde hij de flesschen in een vierhoek, aldus

zoodat op elke zijde 11 flesschen lagen.

De knecht was echter slauer dan zijn heer dacht. Hij stal eerst 4 flesschen, daarna weer 4, toen nogmaals 4, na eenigen tijd weer 4 en eindelijk nog 2, in totaal dus 18 flesschen, zonder dat zijn heer het bemerkte, want steeds lagen er op elke zijde 11 flesschen. Hoe legde de knecht dat aan?

Afb. 7. — Het vraagstuk van de vierkanten.

De oplossing geven we in een volgend nummer.

BLADVULLING.

Vraag: Wat stellen deze vier lucifers voor? ||||
Antwoord: Een strijkkwartet. Een kwartet van strijkinstrumenten. OOM TOM.

Een Amerikaan op avontuur

Naar het Engelsch van
GEORGE BARR McCUTCHON

17)

Het spel dat zij zoo roekeloos begonnen waren kwam hun hoe langer zoo gevaarlijker voor. In hun hart verlangden beiden, er af te zijn, doch geen van hen wilde dit weten. Beiden wisten, dat het verstandig zou zijn, de schildwachten te waarschuwen en zoo het booze opzet zeker te vermijden. Met twijfel in het hart lagen de twee vrijwillige bewakers van de prinses in het gras, en wilden het plan niet opgeven, ofschoon zij vreesden voor den uitslag.

„De drommel zou er toch mee spelen Lorry, als zij den schildwacht aan de binnenzijde uit den weg ruimden en de poort sloten. Hoe moesten wij hen dan volgen?” fluisterde Anguish.

Lorry dacht na en een kille moedeloosheid overviel hem.

„In dat geval moeten wij buiten blijven en wachten tot zij met de prinses naar buiten komen. Dan vallen wij hen aan en bevrijden haar. In 't donker kunnen wij hen best in den waan brengen dat wij minstens met ons twaalven zijn.”

Na een poosje uitte Anguish nog een nieuwe bedenking.

„Als die kerels, die een uniform dragen, ons nu eens gevangen nemen. Wat dan? Wij zijn vreemdelingen en ons verhaal wordt niet geloofd. In de verwarring konden zij best ontvluchten en wij bleven in een zeer lastige positie achter.”

„Harry, als wij alle mogelijke zwaarigheden willen oprakelen, dan moesten wij de zaak maar liever opgeven. Ik heb al aan duizend van die dingen gedacht en ik zie heel goed in, welk een wanhopige taak ons wacht. Wij moeten op goed geluk voortgaan of ons terugtrekken. Wat zullen wij doen?”

„Onze vrees ter zijde zetten,” was het antwoord. „Wij zullen het wagen en er het beste van hopen. Als wij zien dat wij het niet afkunnen, zullen wij de wacht roepen. Het park is ongetwijfeld vol soldaten. Het eenige, waarvoor ik bang ben, is het sluipen door het vreemde, donkere kasteel.”

„Wij moeten een beetje onze berekening maken, en dicht bij elkander blijven. Als wij goed opletten waar de twee Weeners op post gezet worden, kunnen wij ongeveer nagaan in welke richting de kamer van de prinses moet wezen. Stil! Komt daar niet iemand aan?”

Zij spanden zich in om te luisteren en drukten onwillekeurig elkander krampachtig de hand. Zachtjes maar onmiskenbaar was het geluid, veroorzaakt door personen die zich voortbewogen.

Het was een oogenblik van spanning, dat zelfs op de sterkste zenuwen gewerkt zou hebben. Waar waren de roovers? Aan welken kant van den weg en vanwaar kwamen zij?

Zachte voetstappen bij de poort, een gesmoord „Ssst!” en dan doodelijke stilte. De poort ging open, zooals bleek uit een zwak geknars, gevolgd door de zware ademhaling van mannen, een half hoorbare drukkende beweging, en den geur van chloroform. Even gefluister, en dan weer het knarsen van de poort. „Zij zijn weg,” fluisterde Anguish.

Een oogenblik later sloop Lorry als een kat de straat over, den stok stevig in de vuist houdend. Anguish volgde met de revolver in de hand. Zij gingen zoo voorzichtig te werk, dat zij voor de gedaante van een man stonden, eer zij het zelf wisten. In de duisternis zagen zij hoe die gedaante zich boog over een langwerpige voorwerp op den grond. Zij roken een sterke chloroform-lucht en begrepen alles. De Weener was bezig den schildwacht te bedwelmen, die ongetwijfeld kalm bleef liggen met gebonden handen en voeten en de prop in den mond, en zich rustig schikte in zijn toestand.

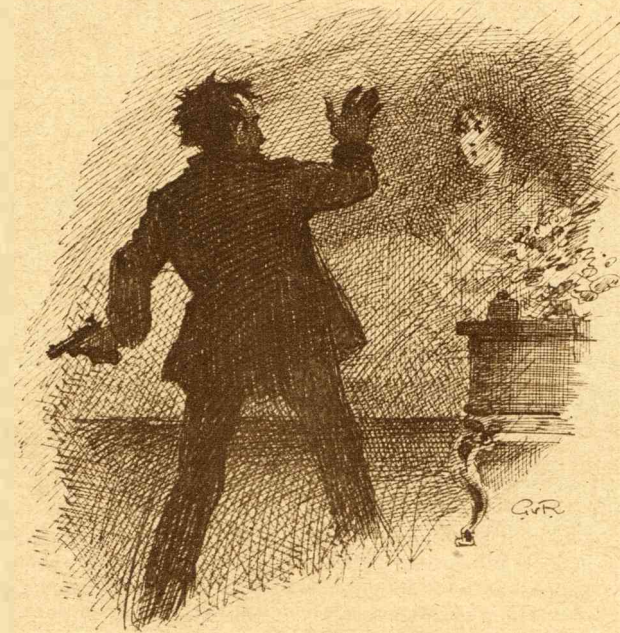
Zoodra Lorry dicht genoeg bij was, maakte hij zich gereed om den schurk te vellen, die de wacht zou houden. Anguish hoorde een suizend geluid, gevolgd door een doffen slag. Er viel iets op den grond en alles werd weder stil. In een oogenblik stond hij naast Lorry.

wacht dwars over hem heenleggen. Dan kan hij niet opstaan, al komt hij ook soms weer tot bewustzijn.”

In weinige seconden was alles afgeploopen en nu zochten de bespieders den ingang. De poort stond een paar voeten wijd open. Met bonzend hart slopen zij naar binnen.

„Blijf langs den muur,” fluisterde Lorry, „en vertrouw op je goed gesternte. Het kasteel is links.”

Zonder aarzelen gleden zij vlak langs den muur over het gras. Onmiddellijk hoorden zij in hun nabijheid geluiden. De schakers waren bezig den anderen schildwacht te binden en te chloroformeeren, en weldra hoorden de Amerikanen hen in de duisternis voortstappen; zij volgden hen. Het lichaam van den schildwacht lag juist bij den hoek en de geur van den chloroform was haast al te sterk. Toen zij den hoek omwaren, gingen de Amerikanen langzamer en voorzichtiger te werk. Door een raam in het sousterrain scheen licht, en op de tweede verdieping was er ook een flauw verlicht venster. Dit kon naar hun gissing wel de kamer van de prinses of van de gravin zijn.

„Stil! Wilt U dan sterven...?”

Eindelijk zagen zij vier gestalten sluipen voorbij den flauwen lichtschijs in het sousterrain.

Opeens ging er een kleine heldere vlam voorbij het sousterrain-raampje. De vlam kwam terug en ging er voor de derde maal langs. Alles was nog stil. Een zacht geschuifel van voeten, het ritselen van bladeren, en de gestalte van een man klauterde naar het raam. Onbegrijpelijk stil en voorzichtig gleed hij door de opening, gevolgd door zijn makker.

Even daarna waren Lorry en Anguish bij het raampje en lagen plat op hun buik om te luisteren naar hetgeen er binnen voorviel. Het licht scheen nog altijd, het raampje stond open en binnen werd gefluisterd. Lorry trachtte eenige berekeningen te maken, zoolang hij dit nog bij licht kon doen. Tegenover het raampje was een lage deur die openstond en waardoor men een trap zag, die naar boven voerde. Hij zag drie mannen die trap opkruipen; de voorste had het flauwe licht in de hand. De deur werd opengelaten, zeker om in geval van nood ongehinderd de vlucht te kunnen nemen. Harry Anguish raakte Lorry's arm aan.

„Ik heb dien Weener daar buiten zijn twee pistolen afgenomen. Mogelijk hebben wij ze noodig. Hier heb je er een van. Ga jij vooruit Lorry,” fluisterde hij.

Stoutweg begonnen nu de vrienden de steenen trap te beklimmen. Toen zij boven waren, zagen zij, aan het eind van een gang, de drie mannen met het licht. Twee hunner hadden de uniform van de parkwachters aan. Langs den muur strijkend, volgden de Amerikanen hen. Zij gingen nog een trap op en toen een ruime hall door. De Amerikanen hadden geen tijd en geen lust om naar de omgeving te kijken. De breede deuren aan de overzijde gingen open, en hier maakte het drietal halt. Een flauw rood licht bescheen een ruime marmeren gang; het kwam van de lamp die onder aan de breede trap geplaatst was.

De kok, die 't licht droeg, wees naar die trap, en toen met zijn duim naar links. Zonder eenige vrees stapten Ostrom en Geddos, want dat waren de beiden anderen, de hall door en naar de trap. De bespieders gevoelden onwillekeurig bewondering voor die stoutmoedige knapen. Doch nu wachtte hun een nieuw gevaar. De kok bleef op den drempel staan kijken naar hetgeen zijn metgezellen deden. Hoe moesten zij hem voorbij komen?

Er was geen tijd te verliezen. De schakers slopen reeds de trap op en de kok moest uit den weg geruimd worden. Hij had het licht, dat hij droeg, uitgeblazen en was nog slechts flauw zichtbaar. In een oogwenk

stond Lorry voor hem en hield hem een revolver voor.

„Als je geluid geef, ben je een kind des doods!” fluisterde hij.

„Houd je doodstil!” fluisterde een andere stem, en een tweede revolver raakte zijn oor aan.

„Bedwelmen hem Harry en laat hem geen geluid geven!” Anguish nam de plaats van zijn vriend in; hij had zijn revolver weggeborgen en het fleschje moest weer dienst doen.

„Ik ga vooruit. Volg mij zoodra je met dezen man klaar bent. Denk er aan, dat je boven aan de trap links af moet.”

Nu kwam het moeilijkste, het onzekerste gedeelte van het werk. Als Lorry nu eens boven aan de trap, of in de hall de twee samenzweerders ontmoette of de andere verrader, Dannox, kwam alles in de war maken! Dat was het meest spannende oogenblik in geheel zijn roekeloos leven.

Boven aan de trap bleef hij staan en staarde behoedzaam voor zich uit. Hij zag een lang portaal, waar aan het einde, rechts een licht brandde. Rechts noch links was iets te hooren of te zien van de twee mannen. Zijn hart stond stil! Blijkbaar waren zij nu de kamer van de prinses binnengegaan! Hoe nu die kamer te vinden? Verderop in het portaal was eenig gerucht, en hij verbeeldde zich, iemand te hooren naderen.

Zijn hand raakte een zwaar gordijn of draperie aan, achter welcher plooiën hij snel verdween. Hij voelde een deur, die onder den druk van zijn lichaam langzaam openging. Hij wist nu niet meer, hoe verder te handelen, en wilde juist weer naar het portaal terugkeeren, toen twee mannen hem snel voorbijgingen. De hemel had hem er voor bewaard om hen niet tegen het lijf te loopen. Zij gingen links af en hij begreep dat zij nu de kamer van de prinses naderden.

Nogmaals voelde hij de deur bij zijn aanraking bewegen. De noodzakelijkheid om even op adem te komen eer het gewichtige oogenblik daar was, dwong hem, zachtjes de kamer binnen te gaan.

Binnen richtte hij zich in zijn volle lengte op en haalde diep adem. In deze kamer was alles donker, maar door de reet van de deur aan zijn linkerhand kwam een doffe, breede streep licht. Nu wist hij waar hij was. Deze kamer was naast het vertrek, waar de prinses sliep. Hij had immers het licht door haar raam zien schijnen. Misschien was hij wel in de kamer van gravin Dangmar. De volgende deur! Op hetzelfde oogenblik slopen misschien Geddos en Ostrom naar het bed van de vorstin van Graustark, geen twintig voet verderop. Eerst wilde hij de kamer doorgaan en de deur opendoen, die in het andere vertrek uitkwam, als die ten minste niet gesloten was, doch hij dacht aan Anguish die op dit oogenblik zeker de trap opkwam. Zij moesten bij elkaar blijven, want er mochten wel twee kalme, heldere hoofden zijn om die schurken de baas te blijven. Voor één man was het te veel.

Hij stiet met de knie tegen de deur, wat niet veel leven maakte, maar hem als een gewerschot in de ooren klonk. Opeens hoorde hij in de duisternis een geritsel en toen sprak een slaperige stem, zacht en snel, als van een vrouw, die met schrik ontwaakte:

„Ben jij het Dannox?”

De stem sprak Duitsch, en kwam van ergens tegenover hem, rechts. Hij kon niet antwoorden en evenmin heengaan. Besluiteloosheid verlamde hem.

„Hoe komt de buitendeur open?”

Ditmaal klonk de toon min of meer bevelend, doch nog altijd zacht.

X

Nu mocht hij niet meer aarzelen. Er moest iets gedaan worden en wel onmiddellijk. Eer hij de derde vraag beantwoordde, deed hij voorzichtig de deur dicht. In zijn zenuwachtigheid sprak hij Engelsch.

„Als U een geluid geeft, Mevrouw, dood ik U. Wees bedaard, en laat mij U even mijn tegenwoordigheid hier verklaren.”

Hij verwachtte dat zij zou gaan gillen, doch daar antwoordde zij zacht en bevend in het Engelsch:

„Mijn diamanten liggen op de toilettafel. Neem ze maar weg. Zult gij mij geen kwaad doen?”

„Ik kom hier niet om u kwaad te doen, maar om Uw vorstin van dienst te wezen,” fluisterde de man. „In 's hemels naam, maak geen leven. U zou alles bederven. Wilt U mij laten uitspreken?”

„Ga heen! ga heen! Neem alles mee! Ik kan niet langer bedaard blijven. O, hoe kan ik mededoogen van U verwachten?”

Zij kreunde bijna van angst.

„Stil! Wilt U dan sterven?” fluisterde hij, naar het bed stappende, dat hij nu in de duisternis begon te onderscheiden. „Ik vermoord U als U een enkel geluid geeft, zoo waarachtig als ik hier sta!”

(Wordt vervolgd).

DEN HAAG, AMSTERDAM ROTTERDAM
grootste Meubelfabriek van Nederland

maken ontwerpen en begrotingen zonder berekening van kosten onder bekende leiding van de binnen-architecten: **H. WOUDA en PAUL BROMBERG**, voor Moderne Meubelkunst, en **J. M. MIDDELRAAD**, voor Klassieke Stijlen.

Door

Grapjes.

Hij: „Gisterennacht droomde ik dat ik getrouwd was met het mooiste meisje van de wereld.”

Zij: „O, George! Waren wij gelukkig?”

Kantonrechter: „Den laatsten keer dat je hier was heb ik je toch gezegd dat ik hoopte je nooit meer terug te zien?”

Beklaagde: „Ja, mijnheer, dat weet ik, en ik heb het den agent die mij opracht nog gezegd ook, maar hij geloofde mij zeker niet.”

Meisje: „Wat is jouw opinie over de vrouwen die de mannen trachten na te doen?”

Jongen: „Het zijn idioten.”

Meisje: „Dan doen zij ze wel goed na!”

„Mama, hoeveel betalen de menschen per pond voor een baby?”

„Babies worden niet per pond gekocht, lieve.”

„En waarom wegen zij ze dan altijd als ze geboren zijn?”

„Bent u gisterenavond goed thuis gekomen, mijnheer?” vroeg de conducteur van de tram aan een heer die vaak met hem meereed naar huis.

„Natuurlijk, waarom niet?”

„Nu, mijnheer, omdat toen u gisterenavond opstond en uw plaats aan die dame gaf, u de eenige passagiers in de tram waart!”

Toen Bob Smit op zekeren dag eens wat vroeger van zijn werk naar huis kwam dan gewoonlijk, was zijn vrouw juist bezig de ramen te zeemen aan den buitenkant. Denkend haar aangenaam te verrassen, sloop hij zachtjes naderbij en kuste haar.

Zonder zich om te keeren, zei zijn vrouw liefjes: „Een pint, alsjeblijft.”

Allerlei Wetenswaardigs.

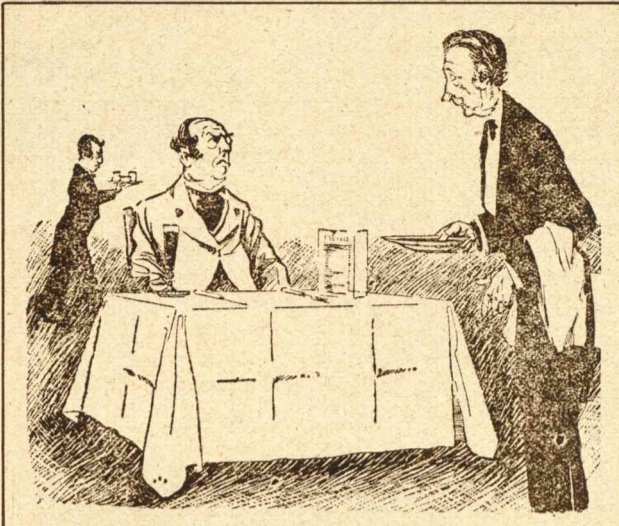
ONTPLOFBARE PROJECTIELEN BIJ DE POLIEPEN.

We zijn gewoon de veelkleurige dieren van de laagste orde, die ongeschikt zijn zich voort te bewegen, vastgegroeid zijn aan den bodem der zee, te beschouwen als toonbeeld van hulpeloosheid. Want als ze worden aangevallen, kunnen zij niet eens gebruik maken van het beste verdedigingsmiddel van den zwakke: de vlucht. Toch zijn ze niet geheel en al weerloos. Integendeel heeft de zorgende natuur zoowel de poliepen als ook hun rondzwemmende nakomelingen, de kwallen, uitgerust met een buitengewoon geraffineerde wapening die, uit menscheijk oogpunt bekeken, heel modern aandoet.

Wanneer kleine dieren onder het bereik komen van de vangarmen van een poliep, worden ze niet beetgepakt, want daarvoor zijn de dunne draden veel te zwak, maar ze worden verlamd door een zich afzonderende vloeistof. Het vergif wordt naar het lichaam van het andere dier overgebracht door middel van napjes, die met dit doel zijn weggeslingerd.

Langs de vangarmen van de poliep zitten overal de netelcellen. Ze zijn zoo talrijk, dat ze dikke opzwellingen vormen.

Van binnen zijn ze op de meest doeltreffende wijze geconstrueerd. Er bevindt zich namelijk een lange spiraalvormig

„Kijk een beetje uit, kellner, je houdt je duim in mijn soep.”
„Dank U, mijnheer. Het geeft echter niets, want de soep is bijna koud.”

opgerolde draad in, die met een bepaalde spanning juist beneden een opening in den celwand ligt. Hoe fijn de spiraal draad ook is, toch omsluit hij nog een buisje, dat het vergif bevat. De netelcellen zijn omgeven door een uiterst dun huidvliesje. Zoodra dit aan zijn puntig uiteinde maar even wordt aangeraakt, scheurt het vaneen en het napje vliegt naar buiten. Tegelijkertijd ontrolt zich de spiraal, die thans geen tegenstand meer ondervindt, dringt als een lancet in de prooi en verlamd ze door het uitvloeiend vergif.

Hier vinden wij dus de uitwerking van een soort shrapnell, dat bij de poliepen reeds voor een oneindig langen tijd in gebruik was, voordat de mensch de door hem bedachte moordtuigen maakte. Bij enkele van deze holtedieren werkt 't vergif zoo krachtig, dat ook de mensch een brandende pijn gevoelt, wanneer hij de cellen doet ontploffen. En in sommige gedeelten der zee moet die uitwerking zelfs zoo sterk zijn, dat een zwemmer, die deze dieren te na komt, wordt verlamd en zoo gevaar loopt te verdrinken.

HOEVEEL WHISTPELEN ZIJN ER?

Terwijl het aantal kaarten, dat voor het whisten wordt gebruikt niet veel grooter is dan voor skaat, groeit daardoor toch het aantal der mogelijke spelen op reusachtige wijze. In tegenstelling met skaat, dat met 32 kaarten wordt gespeeld, heeft whist 52 kaarten, die onder vier spelers zoo worden verdeeld, dat ieder 13 kaarten krijgt. Wanneer men uitrekt, hoeveel manieren van verdeling hierbij mogelijk zijn, dan verkrijgt men:

- 53.644 quadrillioen
- en 737.765 trillioen
- en 488.792 biljoen
- en 839.237 millioen
- en 440.000

variaties.

Door de monsterachtige grootte van dit getal is het onmogelijk, om al de spelen in afzienbaren tijd uit te voeren, al werd door nog zooveel menschen met nog grooter ijver gewhist.

Wanneer men zich voorstelt, dat de aarde over haar geheele oppervlak met whisttafeltjes voor telkens vier personen is bedekt, en dat ieder tafeltje een vierkanten meter beslaat, en wanneer men dan aanneemt, dat aan elk van de tafels onafgebroken bij dag en bij nacht whist wordt gespeeld, terwijl ieder spel slechts 5 minuten duurt, dan zullen er toch nog meer dan een milliard jaren moeten verlopen, totdat alle combinaties zijn door gespeeld.

Tedereen

Pandoeren.

Redacteur: K. C. de Jonge, v. Woustraat 112^{II}, Amsterdam.
Verzoeken alle mededeelingen, deze rubriek betreffend, aan bovenstaand adres te richten.

Uitdrukkingen bij het pandoeren in gebruik.
(Zie de rubriek van 12 Maart 1924)
Slot.

Pandoer wil zeggen, dat men met een maat alle slagen moet maken.

Pandoer privé wil zeggen dat men alle slagen alleen moet maken.

PROBLEEM No. 51,

ingezonden door den Heer L. J. F. Huber, Amsterdam.
Misère Ouverte Impériale (praatje)

A.	Harten 6, 7, 8.	B.	Harten 10, Boer.
	Ruiten 7, 8, Vrouw, Aas, Schoppen 7.		Klaveren 7, 9, 10, Vrouw, Heer, Aas.

C.	Harten 9, Vrouw, Heer.	D.	Ruiten 10, Boer.
	Ruiten 9, Heer.		Klaveren 8.
	Klaveren Boer.		Schoppen 10, Boer, Vrouw, Schoppen 8, 9.

Troef: Klaveren. Kijkaart: Harten Aas.
A speelt Schoppen 7 en verliest.

PROBLEEM No. 52,

ingezonden door den Heer L. J. F. Huber, Amsterdam.
Misère Ouverte Impériale (Praatje)

A.	Harten 6, 7, Boer.	B.	Harten 8, 10, Heer.
	Klaveren 8, Schoppen, 7, 8, Vrouw, Heer.		Ruiten 9, Klaveren 7, Vrouw, Aas, Schoppen 10.

C.	Harten 9.	D.	Harten Vrouw, Aas.
	Ruiten 7, 8, Boer.		Ruiten 10, Vrouw, Heer, Aas.
	Klaveren 9, 10.		Klaveren Heer.
	Schoppen 9, Boer.		Schoppen Aas.

Troef: Klaveren. Kijkaart: Klaveren Boer.
A speelt Klaveren 8 en verliest.

PROBLEEM No. 53,

ingezonden door den Heer A. Bogaard, Utrecht.
Misère Ouverte Impériale (Praatje)

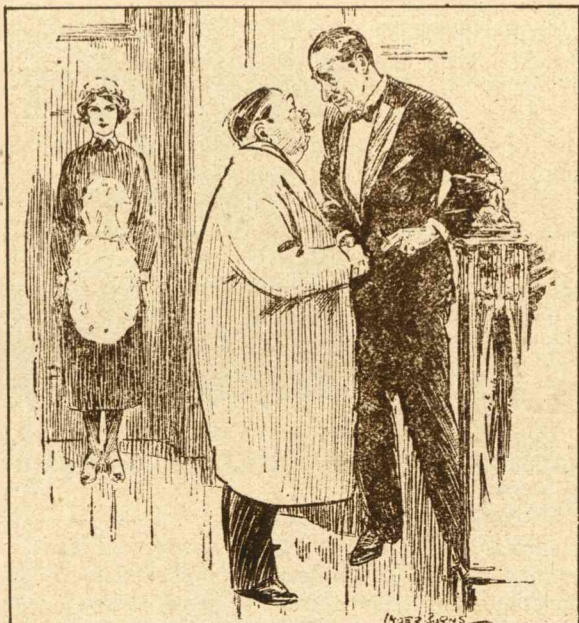
A.	Ruiten 9.	B.	Harten 7, 8, Vrouw, Heer.
	Klaveren 7, 8, 9, Heer.		Ruiten 8, 10.
	Schoppen 7, 10, Boer.		Klaveren Boer, Aas.

C.	Harten 6, 10, Boer, Aas.	D.	Harten 9.
	Ruiten 7, Vrouw.		Ruiten Heer, Aas.
	Klaveren Vrouw.		Klaveren 10.
	Schoppen 8.		Schoppen 9, Vrouw, Heer, Aas.

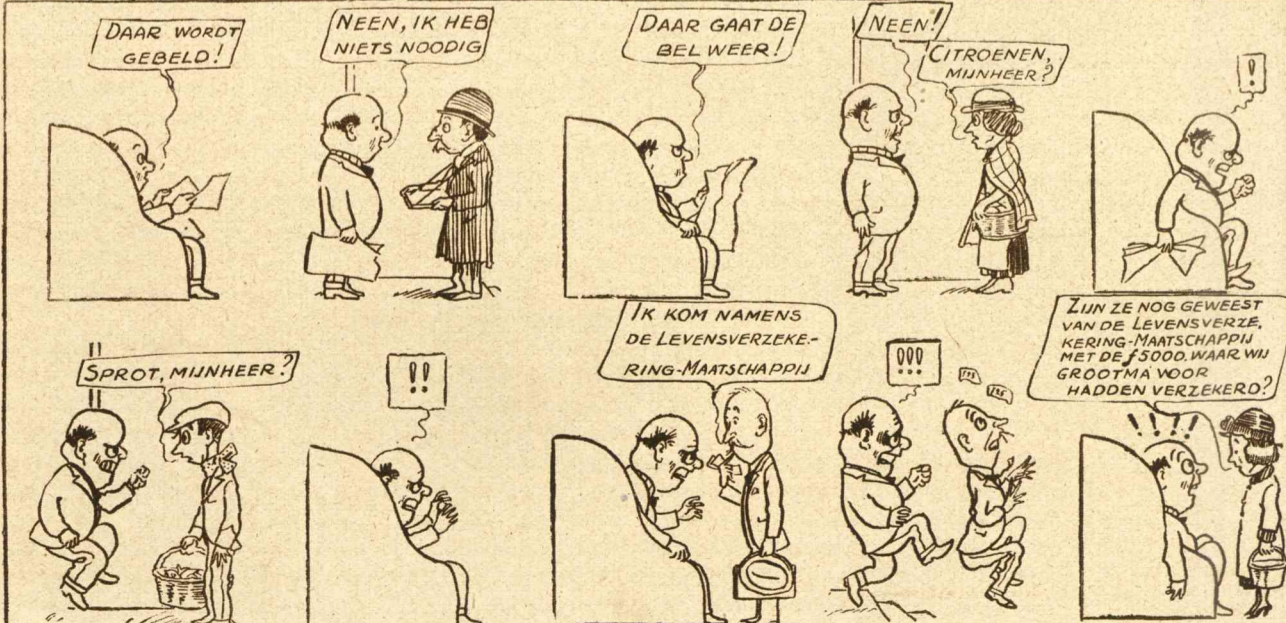
Troef: Harten. Kijkaart: Ruiten Boer.
A speelt Ruiten 9 en verliest.

Volgorde der spelers D B C
Oplossing binnen 4 weken in te zenden aan het adres van den redacteur dezer rubriek.

VERBETERING. In probleem 49 en 50 (zie No. 43 van 24 April) is een fout geslopen. In het eerste stond dat B Klaveren Heer had, dit moet zijn Klaveren Aas. In probleem 50 stond, dat A Harten 7 had, dit moet zijn Harten 8.

„Ik kom mijn vrouw halen!”
Gastheer: „Wat jammer dat U niet eerder gekomen bent.”

De tragedie van den man die zijn goede humeur verloor.